DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Akbaba

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://antey.org

servet dolu yarınlar...

milyonluk
ÖZLEM ÇEKİLİŞİNDE

son para yatırma tarihi:
2 EKİM 1974

İHAP HULUSI
İSTANBUL

GARANTİ BANKASI

(Ak. — 89)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AKBABA

Yıl: 52 Cilt: 27 Sayı: 40 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 18 Eylûl 1974 * Fiyatı: 250 Krş.

DEVLETİN BRONŞİTİ...

BİR süredir kamuoyumuzda Batı'ya, özellikle bazı büyük Avrupa ülkelerine veryansın edilmekte:

— Haksızlık ediyorlar!

— Yunanistan'ı tutuyorlar!

— Bizi kendilerinden saymıyorlar!..

İçlerinde zaman zaman abartma payı bulunsa da, iddialarımız genellikle doğrudur. Batı'da bir bölüm basın ile radyo - televizyon ve bazı yöneticiler Türkiye'nin çıkarlarını görmezlikten gelmekte, en haklı tezlerimize bile kulaklarını tıkamakta, pek çok konuda bize karşı âdeta düşmanca bir tutum izlemektedirler. Son Kıbrıs bunalımı sırasındaki davranışları da bu durumun yeni bir örneği olmuştur; fazla şaşılacak bir yanı yoktur.

Ama şaşmamak haksızlığa razı olmayı gerektirmez. Elbette haklıyız Batı'lıların tutumundan yakınıp öfkelenmekte.

Gelgelelim bu noktada akla bir soru takılıveriyor:

— Bize karşı o tavrı takınanlar yalnız Batı'lılar mı?

Üçüncü Dünyanın, sosyalist blokun, Uzak Doğu'nun, Güney Amerika'nın ve akla gelebilecek pek çok başka dünya köşesinin ülkeleri de aynı tutum içinde. Bizi kendilerinden saymıyor, haklı tezlerimize hak vermiyor, hiç değilse sesimizi duymamış gibi davranıyorlar.

Neden?

Sesimiz gerçekten pek duyulmuyor da ondan.

Birbuçuk aydır Batı'ya veryansın etmekte birleşen kamuoyumuzun ağız birliğiyle teşhis ettiği bir başka gerçek de var:

Devletimizi ve ulusumuzu yurt dışında temsil eden yetkililerin büyük çoğunluğu görevlerini iyi yapmıyor.

Burada hemen durup düşünmek gerek:

— Yapmıyor mu, yapamıyor mu?

Başka ülkelerdeki dışişleri memurlarımızdan basın - yayın temsilcilerimizden, çeşitli ataşeler ve görevlilerden bazıları işlerine boşverseler, kötü niyetli bir tembellik içinde bulunsalar ya da yolsuzluklar yapsalar bile, öyle davrananlar azınlıktadır her halde. Aralarındaki çoğunluk görevini bilerek kötü yapan değil, istese de iyi yapamıyacak olan kişilerdir.

Yâni göze çarpan genel yetersizliğin sorumluluğunu o kişilerden çok onları oralara atamış olan mekanizmada aramak gerekir.

«Hariciyeci» denilen kişilere karşı toplumumuzun tutumu iki yanlı ve duygusaldır. Cumhuriyet öncesi dönemlerden kalma yabancı hayranlığı birikiminin etkisiyle, yaşantılarının büyücek bir bölümünü Batı'da geçirme fırsatını bulan resmî maaşlılara özel saygıyla karışık bir hınç duyarız. Kızlarını ilk isteyecek «hariciyeci» gence sevinerek verebilecek ana baba, kendi aralarında konuşurken:

— Bu hariciyecilere devletin her ay ödediği servetler haram olsun, Paris'te yan gelip keyif sürerken Türk vatandaşlarına burun kıvırıyor ciğeri üç para etmez züppeler, diye amansızca yargıları dile getirebilirler.

Aslında sırf sınır dışında görevlendiriliyor diye bir kimseye hayranlık duymak da yersizdir, hınçlanmak da. Her işte olduğu gibi bunda da marifet konuyu duygusallıktan uzaklaştırıp gerekli sonuçları en kestirme yoldan ve en az külfetle gerçekleştirecek bir teknik düzene bağlayabilmektir. Kendilerine hayranlık uyandıran somut başarıları sağlamak için Batı'lıların kullandıkları sistem de budur zaten.

Yurt dışında görevlendirilecek kişilerin sayısı, yerleri ve harcamaları hangi ölçülere göre kararlaştırılıyor? Bu kişiler hangi ölçülere göre seçiliyor? Görevlerini yerine getirmede başarıları nasıl kontrol ediliyor, merkezde nasıl değerlendiriliyor, sonuçlara göre hangi yeni düzenleme ve uygulamalara gidiliyor?

Herhangi bir «çok uluslu» Batı şirketinin değişik ülkelerdeki personel konusunda her yıl yaptırdığı verimlilik araştırmalarından pek farklı olmayan böyle bir sürekli çalışması yoktur Türkiye Cumhuriyeti devletinin.

İlle Batı'lı sayılalım ve onlardan yakınlık görelim diye çırpınırken Batı yöntemlerinden bu kadar uzak kalabilmemiz garip bir çelişki değil midir?

Hatır gönülle iş görmeyi, adam kayırmayı ve devletimizin en üst düzeydeki çıkarlarını ilgilendiren konularda bile lâubali davranmayı bırakıp kendimize çekidüzen verelim.

O zaman sesimizi Batı da duyar, başkaları da.

AKBABA

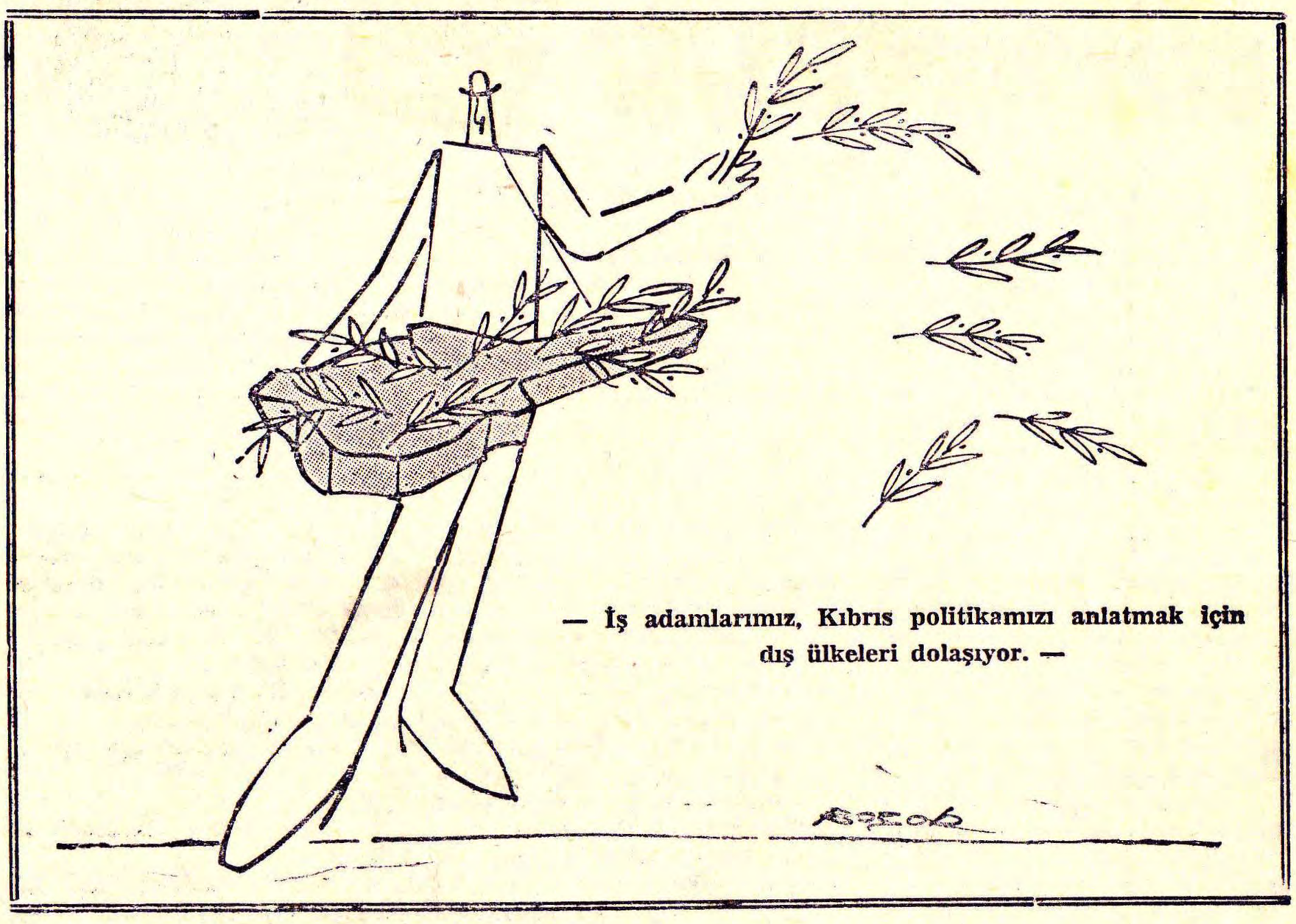

— İş adamlarımız, Kıbrıs politikamızı anlatmak için dış ülkeleri dolaşıyor. —

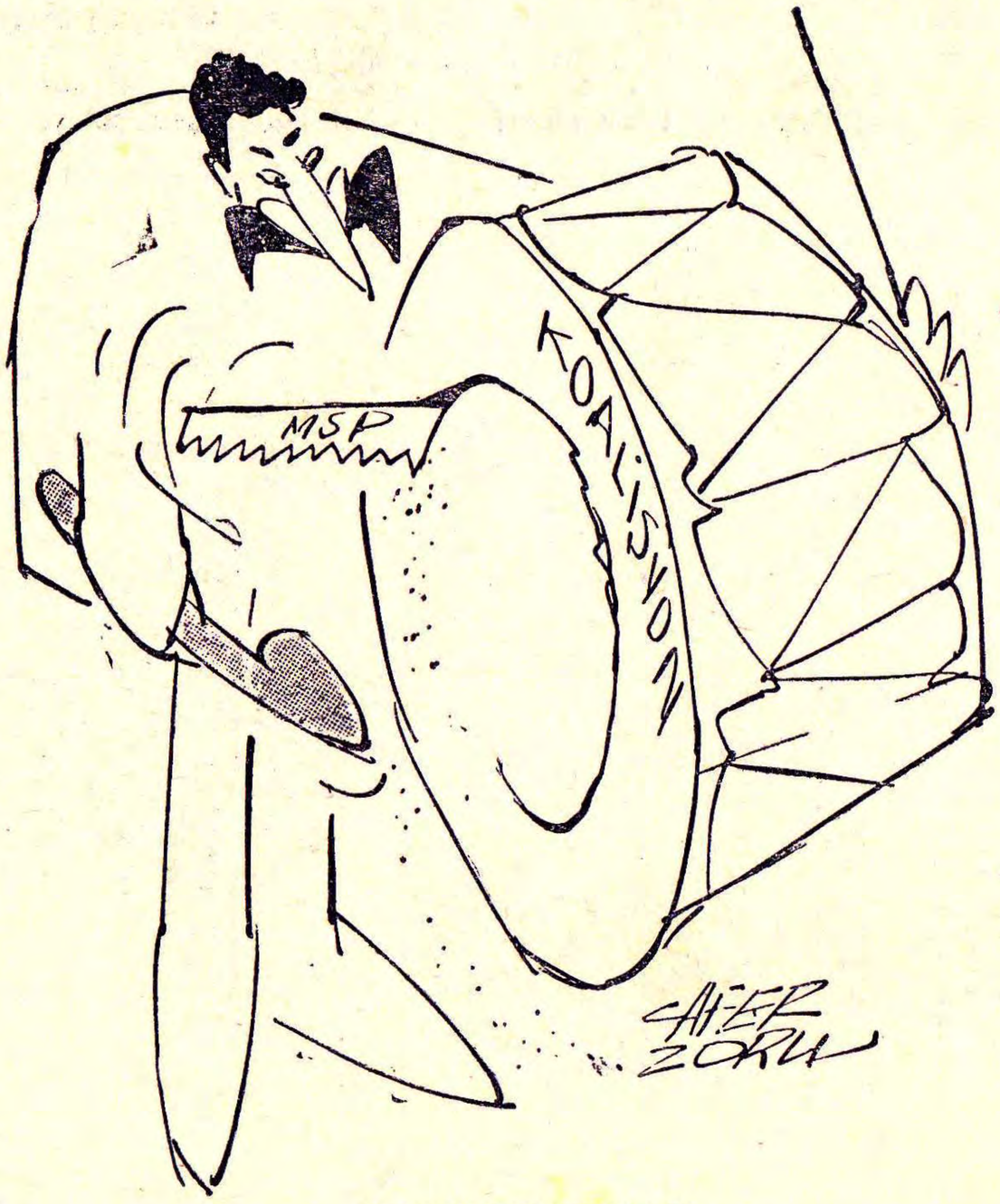

RAMAZAN DAVULU!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TELEFON diplomasisi

muzaffer izgü

TELEFON diplomasisi çıktı ya, pekiyi ben bundan payımı almayacak mıyım? Geçen gün gittim bizim ilin postanesine. Yanaştım hem pul satan, hem de telefon işlerine bakan memurun yanına:

— Kardeşim, dedim, bana Kalahan'ı bulur musunuz?

Adam şöyle bir yüzüme baktı, bir de kılık kıyafetime baktı. Deli falar olsam, belli ki bir yanım açık olacak, adam deli olmadığıma inandıktan sonra:

— Olur, dedi...

Beklemeye başladım. Benimle beraber kanapelere tünemiş bir yığın insan daha var. Arada bir memurun yanındaki zil çalıyor, tümümüz birden ayağa kalkıyoruz, adamın parmağıyla kimi gösterdiği, hangi kabineyi gösterdiği belli olmadığından, fırlıyoruz karşımızdaki üç kabineye. Kim önce içeriye girerse, o kapıyor ahizeyi, «Alooo» diye bağırmaya başlıyor... Bereket sonradan işi yukardaki santral kız idare ediyor, «İstanbul'u kim aramışsa o çıksın telefona» diyor da hepimiz kös kös yerimize oturuyorduk... Sekiz on fırlamadan sonra, telefonun her çalışında koşup kapan şişman adam, bana dönerek:

— Sizin aradığınız yer beyefendi, dedi. Bağırdım telefona:

— Aloo Kalahan'la mı görüşüyorum?

Telefondaki zayıf ses:

— Evet, dedi, kimi istiyorsunuz?

— Kalahan Kalahan...

— Tamam kardeşim, kimi bağlayalım?

— Yahu kardeşim Kalahan'ı bağlayın...

— Allah Allah burası Kadınhan kardeşim, söyleyin hangi numarayı bağlayacağız?

— Yahu ben Kadınhan'ı istemedim, Kalahan Kalahan...

Trak, karşı taraf kapattı telefonu. Koştum memurun yanına:

— Kardeşim bir yanlışlık olacak, bana Kadınhan'ı bağlamışlar, dedim.

Adam kıvırdı telefonun numarasını, hı, dedi, bir daha, hı, dedi, sonra bana:

— Ne yapayım kardeşim, biz merkeze bağlıyız, merkez öyle bağlamış, dedi.

Bozuldum bayağı, amma şu içimdeki telefon diplomasisine olan aşk üstün gelerek:

— Madem öyle, bana Karamanlis'i bağlayın, dedim.

— Sahiden mi kardeşim? dedi memur.

— Elbette...

Beklemeye başladım yine... Yine fırladık ahizeye hepimiz birden, yine kaptık, yine sonunda benim arandığımı söylediler. Aldım ahizeyi elime:

— Alooo neresi?

— Karaman...

— Karaman mı, kardeşim lis olacaktı lis, lis'i nerde?

Vızıltı gibi bir ses yanıtladı:

— Liz Taylor buraya mı geliyor?

— Kardeşim ne Liz Taylor'u, lis lis...

— Haa foto lis'e e bağlayalım?

— Ulan foto moto değil, devlet adamı.

— Deva hamamı?

— Hay hamamın bata. Yahu orası Atina değil mi?

— Kardeşim Katina sen sağol, dostu vurdu. Hem de can evinden vurdu.

— Kim bu Katina?

— Amerika'lılara meraklı Katina.

Sinirle kapadım telefonu, çıktım memurun yanına:

— Kardeşim, dedim, bizi yine yanlış yere bağladılar, biz Karamanlis'i istedik, tutmuş onlar Karaman'a bağlamışlar. Vazgeçtim, siz yazın bakalım oraya, Kurt Valdayım... Bakın bu kez de başka bir yere bağlarsanız, bundan sonraki telefonu Ulaştırma Bakanlığına açacağım...

Beklemeye başladım yine... Şişman adam konuşmuş gitmiş, onun yerine ben kalmıştım, zil çalmaya görsün, kabinenin kapısını yıldırım hızıyla açıp içeriye giriyor, ahizeye yapışıyordum. Bir kaç kez bu böyle yinelendikten sonra, telefondaki ses:

— Buyrun ben Kürt Hasan, alooo ben Kürt Hasan buyrun! dedi.

— Kürt Hasan mı? Orası neresi kardeşim?

— Azdavay...

— Azdavay mı, yahu ben Kurt Valdaym'ı aradım.

— Kürt Ali Dayı mı, ha oni mi sorisen, o olmişdir şindi dayi başi, hak yimeknen meşguldür, arama bulamazsın.

— Hay böyle telefon diplomasisine...

— Ula kimin anasine?

Kapattım telefonu, hışımla çıktım dışarıya:

— Yahu memur bey kardeşim, dedim, biz şurada birazcık telefon diplomasisi yapamıyacak mıyız be, haydi bana Kisincir'i bulun...

— Sahi mi? diye sordu yine.

— Yok yalan...

Oturup beklemeye başladım... Bir buçuk saat sonra memur:

— Koş iki numaralı kabineye, dedi...

Koştum:

— Aloo, Kisincir kardeşim sen misin?

— Tamam kardeşim, dedi cılız ses, siz kimi arıyorsunuz?

Telefonun ahizesini yiyeceğim:

— Yahu Kisincir...

— Buyrun...

— Ulan hem buyrun dersin, hem de kimi arıyorsun dersin? Sen şimdi Kisincir değil misin?

— Tamam kardeşim, burası Kilis İnci Pastanesi. Ökkeş agamı soruyorsan güleşe getti...

— Cehennemin dibine gitsin.

— Yok güleşe getti güleşe.

— Kaçak getirmeye mi?

— Yoo gaçak güleşir amma eyi güleşir.

— Git ulan karşımdan...

Kapattım yine telefonu... O kızgınlıkla:

— Mavros'u bağlayın, dedim memura.

Bir saat sonra karşımdaki cılız ses:

— Buyrun burası Patnos, demez mi?

— Şu Hamur'la Bulanık arasındaki Patnos mu?

— Hı hı, hamuru bulanık suyla yuğurmuşlar, amma yuğururken suyun bulanık olduğunu düşünmemişler, ekmek yapalım derken, çamur yaptılar, hepsi ortada kaldı.

— Mavros mu yaptı bu işi?

— Yok kardeşim burası Patnos...

— Yâni İonnidis Gizikis yok mu orada?

— Olmaz olur mu, İbo'yu diyon deyil mi, biz ona çok yaman olduğu için İblis deriz, işte şimdi bu bulanık suyla hamur yuğuran fırıncı İbo, gizli gizli dolaşıyor, milletin önüne çıkamıyormuş...

— Kardeşim sen çorba ettin işi.

— He he çorba, işi çorbaya çevirdi, kendi de çorbanın içinde boğuldu.

Kapadım yine telefonu. Sinirle koştum memurun yanına:

— Acele, dedim, bana Ulaştırma Bakanını bulun...

Eh, işin ucunda Ulaştırma Bakanı olunca şipşak iki dakikanın içinde buldular:

— Aloo kimsiniz?

— Siz kimsiniz?

— Ben mi, ben telefonla diplomasi yapmak isteyen bir diplomasizdeyim, dedim. Memurlarınız ne Kisincir'i, ne Kurt Valdayım'ı, ne Kalahan'ı, ne Karamanlis'i, ne de Mavros'u bulabildiler bana...

Telefondaki ses gülümsedi:

— Zaten onları yerinde bulamazdınız ki, dedi, Mehmetçik Yeşil Hat'ta vardıktan sonra adamlar çil yavrusu gibi dağıldılar, her biri bir yerde, ne yapalım, ne edelim diye toplantı üstüne toplantılar düzenliyorlar.

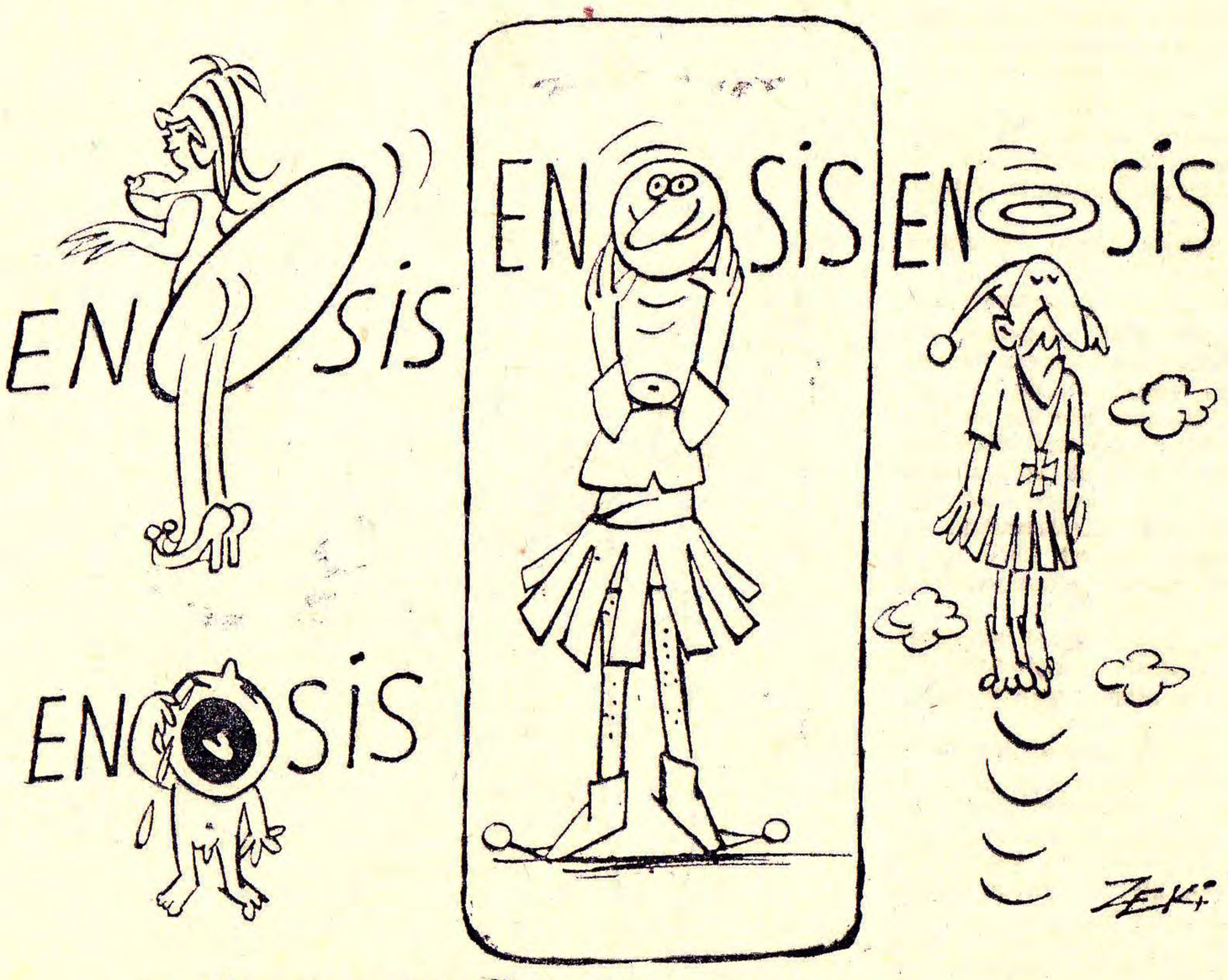

— Rumlar Enosis'ten vazgeçmiyor. —

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

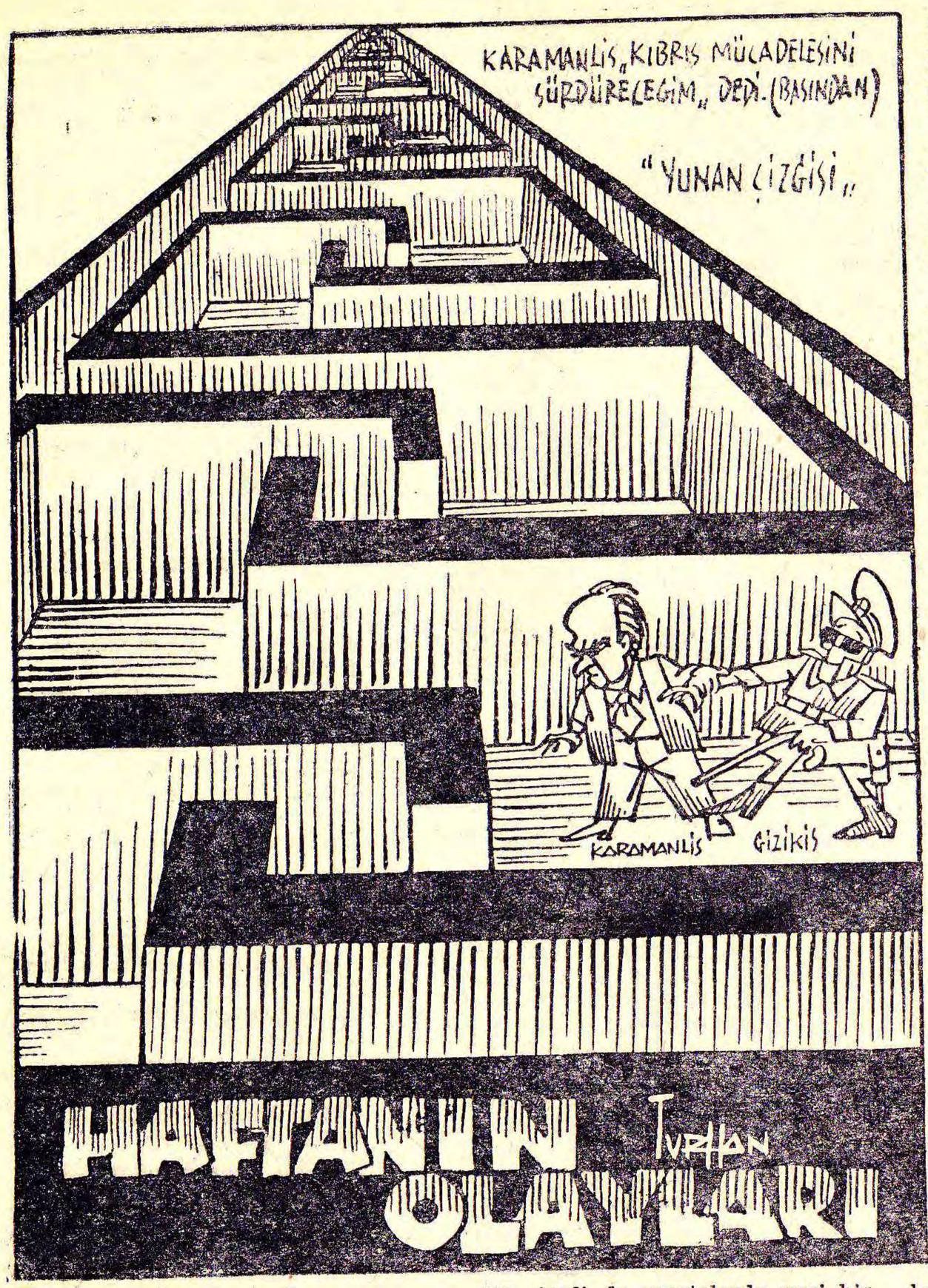

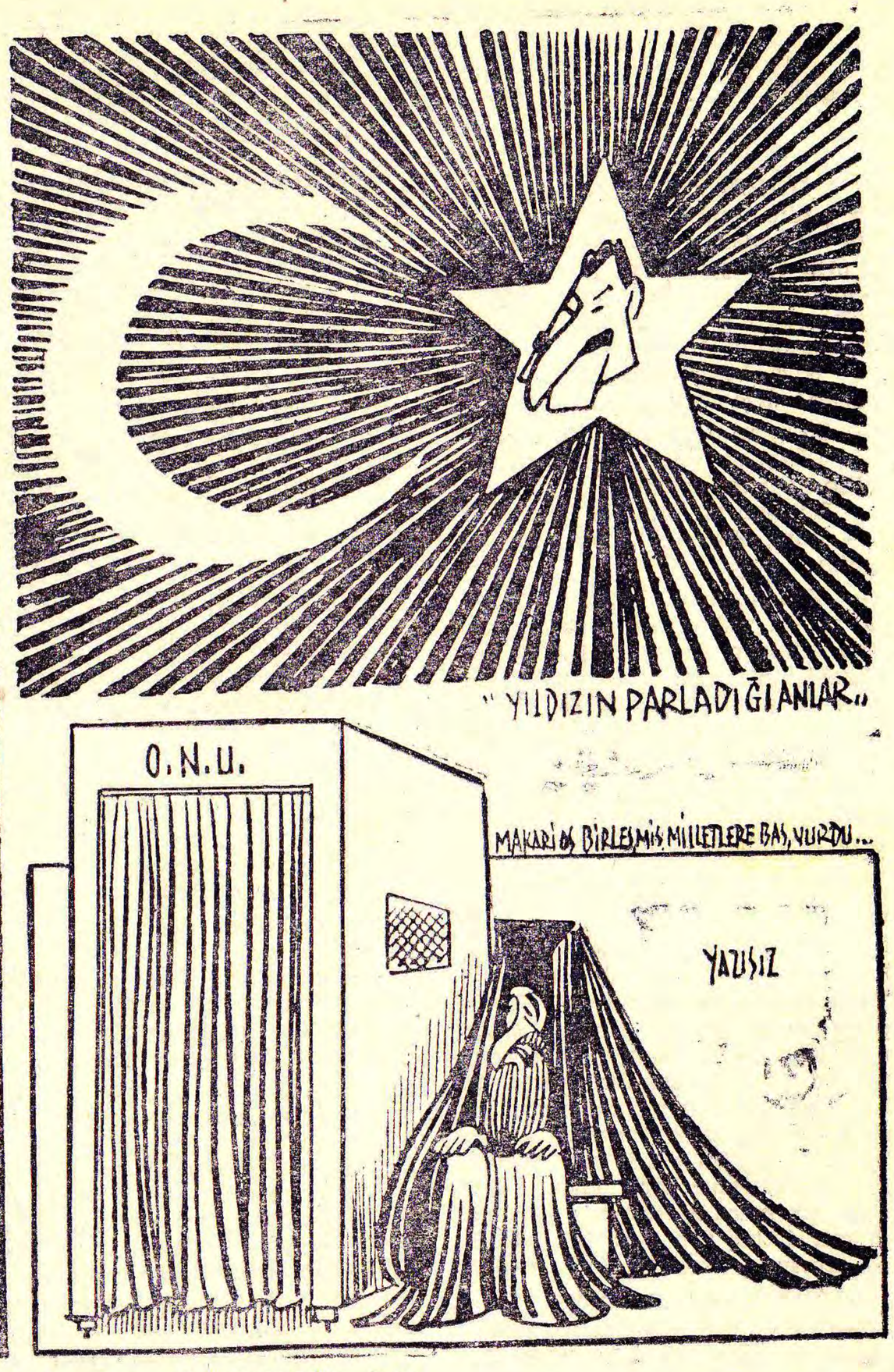

YEDİ GÜN

PAZARTESİ :

Gitti Gülsüm...

Ünlü Eokacı'lardan biri, Glafkos Klerides kabinesine İçişleri Bakanı olmuş.

Önceki İçişleri Bakanı da Eokacı idi. Öncekinden önceki İçişleri Bakanı Yorgacis de ünlü bir Eokacı idi.

Kıbrıs olaylarını dikkatle izleyenler, Makarios'un namlı Eokacı ve gözde İçişleri Bakanı Yorgacis'in nasıl öldürüldüğünü çok iyi hatırlarlar.

Su testisi su yolunda!...

Tedhişle adam öldürmeyi sanat haline getirenler, bir gün İçişleri Bakanı da olsalar, kendi adamları Bakan, makan dinlemeden basıyor kurşunu beynine...

Rum yönetiminin yeni İçişleri Bakanlığına yeni bir Eokacı'nın gelmesi su testisini su yolundan çevirebilir mi ki?

Gitti Gülsün, geldi Gülsün.

Azrail ettiğin bulsun.

Diyeceğiz amma... Azrail değil, Eokacılar ettiğini buluyor Kıbrıs'ta... Bir bakıma onların da Azrail'den pek farkı olmadığı için her halde...

SALI :

Kıbrıs modası

Beyoğlu'na, Mahmutpaşa'ya yolunuz düştü mü?

Vitrinler, Kıbrıs haritalı tişortlarla, atletlerle, gömleklerle, külotlarla dolu.

Züccaciye mağazalarında Kıbrıs motifli tabaklar, fincanlar, sigara tabakaları...

Her yerde, her şeyde Kıbrıs...

Ve şimdi de gazetelerde yeni bir ilân:

Kıbrıs için tahvil çıkarılacakmış.

Pek yakında Vaşington karpuzlar, Vaşington portakallar da «Kıbrıs» markası ile ortaya çıkabilir belki.

Benim en çok dikkatimi çeken Kıbrıs haritalı hanım blûzları oldu.

Bazı genç kızların dipdiri göğüslerinde Lefkoşe'yi, Girne'yi, Magosa'yı görünce herkes (Barış Harekâtı) na özenmez mi acaba?...

ÇARŞAMBA :

Ecevit'in evlilik yıldönümü

Kıbrıs olayları nedeniyle Başbakan Ecevit, evlilik yıldönümünü unutmuş!

Ayol, adamcağız nerdeyse —Başbakanlık binasında sabahlaya sabahlaya— evinin yolunu bile unutacaktı; evlilik yıldönümü kalır mı insanın aklında bu hay-huy içinde?...

PERŞEMBE :

Enerji üretimi azalınca

Ülkelerin birbiriyle olan ilişkileri yatak odalarındaki yaşam düzenini bile etkiliyor artık.

İşte Federal Almanya'dan gelen yepyeni bir haber:

«MÜNİH — Yetkili Alman makamlarının yaptıkları açıklamaya göre geçen sene Kasım ayında uygulanmaya başlanan enerji kısıtlaması ve otomobil sürme yasağı Almanya'da en fazla doğumları etkilemiştir.

Alman makamları otomobil kullanma yasağı ve enerji kısıtlamasının, Alman halkını doğum kontrolünde ayarsızlığa düşürdüğünü, bu sene doğum oranının yüzde 50 arttığını açıklamışlardır. Alman halkı ise bu konuda Arapları suçlamakta ve bu duruma sebep olarak Arapları göstermektedirler.»

Münih'teki evinin yatak odasında kocasının koynuna giren Alman hanımının hâmile kalmasının sorumluluğu, taaa Ortadoğudaki Arap şeyhlerine kadar uzuyor bu devirde.

Japonya'daki kızın koltuğundan tutsanız Güney Afrika'daki adamlar gıdıklanıyor nerdeyse!...

CUMA :

Batıya babam batıya!..

Keban nerde?

Doğuda!

Keban Barajı yüzünden köyleri, kentleri alt-üst olanlar nerde?

Elâzığ'da Erzincan'da, Malatya'da. Ve...

Keban Barajı üretime geçti!

Tüm gazetelerde aynı başlık, nı haber:

Keban Barajı, Batı Anadolu'nun elektrik ihtiyacını karşılamak üzere üretime geçti.

Yahu, bu nemenem şeydir ki, barajı Doğu illeri içinde yaparsınız, yıllar yılı Orta ve Doğu Anadolu illeri, ilçeleri, köyleri, Keban Barajını büyük bir umut içinde bekler... Amma ve lâkin, üretime geçer geçmez her şey yine Batı için!...

CUMARTESİ :

Rumların yeni örgütü

Kıbrıs Rumları bu kez de (Uçak Kaçırma Örgütü) kuruyorlarmış.

Yaparlar mı yaparlar vallaha!

Aklını kaçıranların kaçıramayacağı bir şey yoktur!...

PAZAR :

Siyaset buna derler işte!

Alman gazetesi (Dia Zeit) de yayınlanan bir dialog:

Başkan Ford, Dışişleri Bakanı Kissinger'e:

«Henry, ben her şeyi iyice anlamadım galiba. Biz Kıbrıs meselesinde hangi tarafı tutuyoruz?»

Kissinger: «Halen Yunanlıların tarafındayız.»

Ford: «Biz baştan beri onları tutmuyor muyduk?»

Kissinger: «Cunta baştayken tuttuk da sonra Türklerin tarafına döndük.»

Ford: «Niye döndük sanki?»

Kissinger: «Çünkü Pentagondakiler Türk ordusunun Yunan ordusundan ikibuçuk kat fazla olduğunu tesbit ettiler.»

Ford: «Öyleyse yine neden Yunanlıları tutuyoruz?»

Kissinger: «Çünkü Türkler Yunanlıları zayıf duruma düşürdüler.»

Ford: «Canım anlamıyorum! Yunanistan bir NATO üyesi değil miydi?»

Kissinger: «Yok, şimdi tam değil. NATO'nun askeri yapısından çekildi.»

Ford: «O zaman biz de Türkiye'yi daha çok desteklemeliyiz. Siz de öyle düşünmüyor musunuz sevgili Henry?»

Kissinger: «Olmaz öyle sayın Başkan. Yunanistan'ın NATO'ya dönmesini sağlamak için Atina'nın tarafını tutmamız gerek.»

Ford: «O zama ya Türkiye kızar da NATO'dan çekliverirse?»

Kissinger: «Biz de o zaman Ankara'yı tutarız yeniden. Neyse ki işin orasına kadar gelmedik»

Ford: «Oh, aman. İçim rahat etti. İyi ki gelmemişiz.»

Lisede öğrenci olduğumuz yıllarda Tarih hocamız Baba Raşit şöyle derdi:

— Tarih, siyasetin babasıdır. Siyaset de tarihin kızıdır... Niçin oğlu değil de, kızıdır diye soracaksınız belki... Zihninizdeki bu soruyu da cevaplandırayım: Kızıdır, çünkü kancıktır, kancık!...

Haklıymış hocamız!...

Şemsi BELLİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MEHMETÇİK Konuşuyor

SİPERDEYDİ Mehmetçik. Çöktüm yanına. Konuştuk oradan buradan. Kendisine moral vermek için gelmiştim yanına. Ama sonunda o moral verdi bana. Sigara molasında bile kulağı bende, gözü düşmandaydı Mehmetçiğin.

— Niye böyle temkinli davranıyorsun? diye sordum.

— Su uyur, düşman uyumaz, dedi.

— Düşmanı yendin, bozguna uğrattın ya işte, dedim.

— Düşman bir iki değil ki... dedi.

— Rum, Yunan... Başka var mı? dedim.

— Yunanistan'ın hâmisi, koruyucu meleği dalavereci İngiltere, saman altından su yürüten Amerika, Yunanistan'a uçak sattığı için Rumların vahşetini gözmezliğe gelip bizi kınamaya kalkan Fransa dost mu sayılır? dedi.

— Hadi İngiltere Yunanistan'a akraba ve de alışmış entrikacı politikaya. Alışmış kudurmuştan beterdir. Onun için böyle davrandırıyor içlerindeki maya. Amerika da Kore'de, Vietnam'da olduğu gibi savaş dahil her şeyi ben bilirim sanıyor. Başkalarına bu işi (!) yakıştıramıyor. Ya Fransa, ona ne oluyor? Bizim padişahımız Kanuni Sultan Süleyman değil miydi Fransa Kralı Fransuva'yı fare kapanından kurtaran? Kapütülasyonlarla az mı ekmek yediler sırtımızdan? Tanzimatta edebiyatları baştacı edildi batı hayranı edebiyatçılarımız tarafından. Hem özgürlük mücadelesi orada yapılmadı mı? Onlar için Cezayir'i bile feda etmeye kalkmadık mı? dedim.

— Âşık Veysel ne demiş:

«Dost dost diye nicesine sarıldım
Benim sadık yârim kara topraktır
Beyhude dolandım, boşa yoruldum
Benim sadık yârim kara topraktır.»

Yaaa, böyle işte! Halkın sesine, sağduyusuna kulak verilse gelmez bir daha başımıza böyle terslikler. İngilizlere gelince... Akrep etmezmiş akrabanın ettiğini. İki defa iyilik ettiler Yunanlılara. Bâri etmişken bir iyilik daha etsinler de sağlamlığı ile ünlü sicimlerinden Yunanlılara göndersinler. Belki lâzım olur!...

Amerika'ya gelince... Afyon çekmişler besbelli. Artık mektupla, tehditle akacak kanın damarda duramıyacağını bilemediler, fena tekledi-ler. Çekilmiş kılıç hakkını elde edinceye dek kınına girmedi. Ve gerçekleri görerek gözleri faltaşı gibi açıldı. Türk gibi kuvvetli sözü kafalarına dank etti. Dahiyane politikaları, telefon diplomasileri yandan çark etti...

Fransa'ya gelince... Kedi gibi yedikleri yemeği inkâr ettiler. Üç beş kuruş için çanak yalayıcılığına girişiler. Girişsinler bakalım!...

«Bahçelerde börülce
Oynar gelin görümce
Çok oyunlar oynarlar daha,
Silâhları geri tepince...»

— Yunanlıların, Rumların şimdiki durumlarına ne dersin?

— Valla, duyduğuma göre ayakkabı fiyatları artmış oralarda...

— Niye?

— Pabucun pahalı olduğunu anlamışlar da ondan..

— Başka anladıkları var mı?

— Var ya.. Bizim onbir yıl pek ses çıkarmadığımızı görünce omuzlarını okşayan ağababalarına fazla güvenerek şımardıkça şımardılar. Ama çok muhabbet tez ayrılık getirdi. Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan oldular. Yumuşak atın tekmesi pek olur, su testisi su yolunda kırılır, alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste, demişler. Bunların hepsi doğru çıktı. Sabrımızın sonu geldi, sabır taşı çatladı, murada erdik. Damlaya damlaya göl oldu öfkemiz, taştı ve bir bardak suda fırtına koparmak isteyen palikarlar önümüzden apartopar kaçtı...

— Sampson'a ne dersin?

— Samson sandı kendisini. Efsanedeki Dalida'yı aradı, belâsını buldu. Çünkü cuntanın kuklasıydı aslında. Sudan çıkmış balığa döndü ipleri kesilince...

Kurtuluş Savaşımız Atatürk'ün Samsun'a çıkmasıyla başlamıştı. Girne limanı da onu izleyenlerin Samsun'u oldu. Onun için Sampson'a bir Samsun sigarası göndermeli ki efkâr dağıtsın ve kendisi gibilerin hallerinin duman olduğunu anlasın...

— Ya palikarya?

— Önlerinde dururken Kurtuluş Savaşındaki Sakarya, unuttular, akıllarını başlarına getirdi bizim batarya. Kavuştular bizim ünlü şamara ve ters tokada. Başladılar şamataya. Şimdi lâzım kendilerine iyi bir tebdilhava. İşleri daha da sarpa sarar sonra... Hallerinin yaman, işlerinin duman olduğunu bilemediler. Bâri bizim yeni çıkacak olan Kıbrıs sigarasından yaksınlar da bir sigara, kül olan enosis hayâllerine bakarak düşünsünler kara kara... Başka ne yapsın fukara? Dizginleri ele almıştı maceracı cunta. Kılavuzu karga olanın burnu pislikten kurtulmaz demişler. Gerçekten de öyle oldu. Attılar karavana, oldular madara. Umarlarken bol para ve avanta... Ama üzülmesinler. Türkler düşmanının bile düşmesini istemez. Yakında dost ellerini uzatacaktır kendilerine Ankara.

— Ya Gurka?

— Gurka deyince gurk ederek kabaran ama yumurtasına bile sahip olamayan hindiler geliyor aklıma. «Kabaramazsın kel fatma, annen güzel, sen çirkin» diye kızdırırdık onları çocukluğumuzda. Ama bunları kızdırmaya gelmez fena yaparlar sonra!... Şaka bir yana ama o garibanların işi gücü para. Girer mi benimle hiç savaşa? Hem eğer çok güveniyorsa İngiliz kendisine, öz be öz İngiliz askeriyle çıksın karşıma...

— Zor oldu mu Kıbrıs'a çıkartma?

— Yoo, sanırsın askeri bir manevra...

— Ya Rumların direnişi?

— Tam anlamıyla palavra!...

— Başka? Sonra?...

— Ben pek konuşmayı sevmem. Yalnız komutanlarımın verdiği emri uygularım canla başla. Tutkum yoktur vatanım için ölmekten başka. Satın alınamam hiçbir zaman parayla, maaşla. Hak bellediğim yola yalnız da olsam korkmadan giderim. Yolumdan dönmem asla! Pek konuşmayı sevmem ama ileri geri konuşanları, çatlak sesleri hemen susturuyorum hazırcevaplılığımla ve konuşmaya hazır silâhımla.

— Yunanistan'ın NATO'dan çıkmasına ve Amerikan aleyhtarlığına ne dersin?

— Nato kafa nato mermeri...

— Ya megalo ideasına?

— Selânik'ten ne haber?

— Kıbrıslı Türkler ne yapıyorlar?

— «Uzun yıllar bekledim, hakikat oldu rüyam» şarkısıyla «Oh olsun» şarkısını söylüyorlar.

— Ya Kıbrıslı Rumlar?

— «Bekledim de gelmedin / Hiç mi beni sevmedin» şarkısını söylemekteler.

— Ya siz?

— **«Çiğdem der ki ben âlâyım**
Yiğit başına belâyım»

türküsünü söylüyoruz. Ama söylerken tornistan ediyoruz:

«Kıbrıs der ki ben âlâyım
Rumların başına belâyım»

haline getiriyoruz. «Şen ola Kıbrıs şen ola» diye oynayıp halay çekiyoruz. Ha bir de şu var:

«Ankara'nın taşına bak,
Gözlerimin yaşına bak»

derdik eskiden. Şimdi ise:

«Ankara Ankara, güzel Ankara
Seni görmek ister her bahtı kara»

diyoruz.

— Ya Yunanlılar, onlar hangi şarkıyı söylerler acaba?

— **Karadır şu bahtım kara**
Sözüm kâr etmiyor Nato'ya
CİA'ya kandım, düştüm dara
Eyvah eyvah eyvah...

Kendim ettim kendim buldum
Gül gibi sararıp soldum
Eyvah eyvah eyvah...

— Evet, tam onların söyleyeceği türkü bu. Bence şu şarkıyı da söyler Yunanlılar:

«Nazar mı değdi bize
Düştük bu hale neden
Kaderimiz böyleymiş
Ayrıldık istemeden.»

— Doğru! Doğru!...

— Ee... Başka söylemek, demek istediğin var mı?

— Daha ne olsun hemşerim? İyilik sağlık!...

— Hadi öyleyse Allahaısmarladık!

— Güle güle hemşerim. Biraz daha konuşsaydık...

— Az lâf çok iş gerek. Hadi eyvallah!

— Helâl olsun sendeki demir bilek, mangal yürek. Haa... unutmadan söyleyeyim. Türk'ün gücünü, büyüklüğünü dünyaya bir kez daha tanıttın, hatırlattın. Dostu güldürüp düşmanları çatlattın. Eline sağlık!...

Erhan TIĞLI

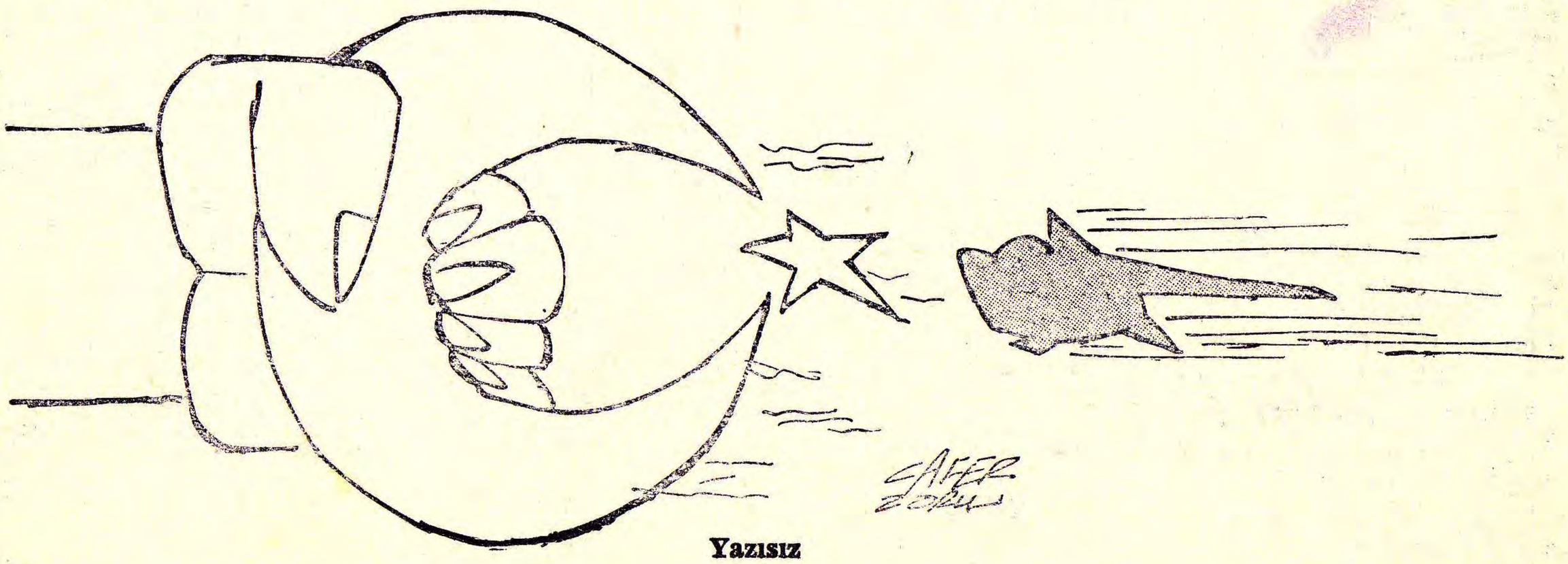

Yazısız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

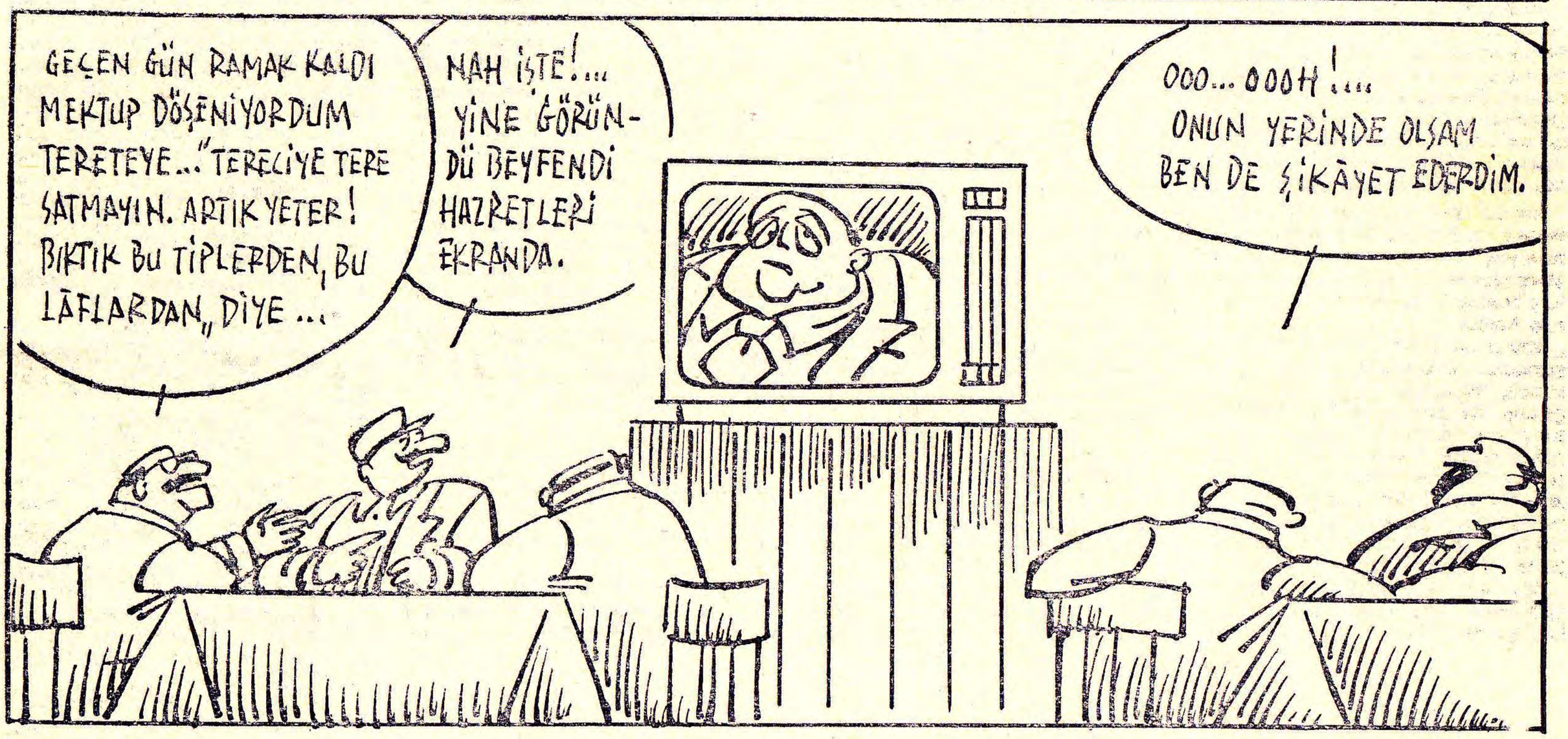

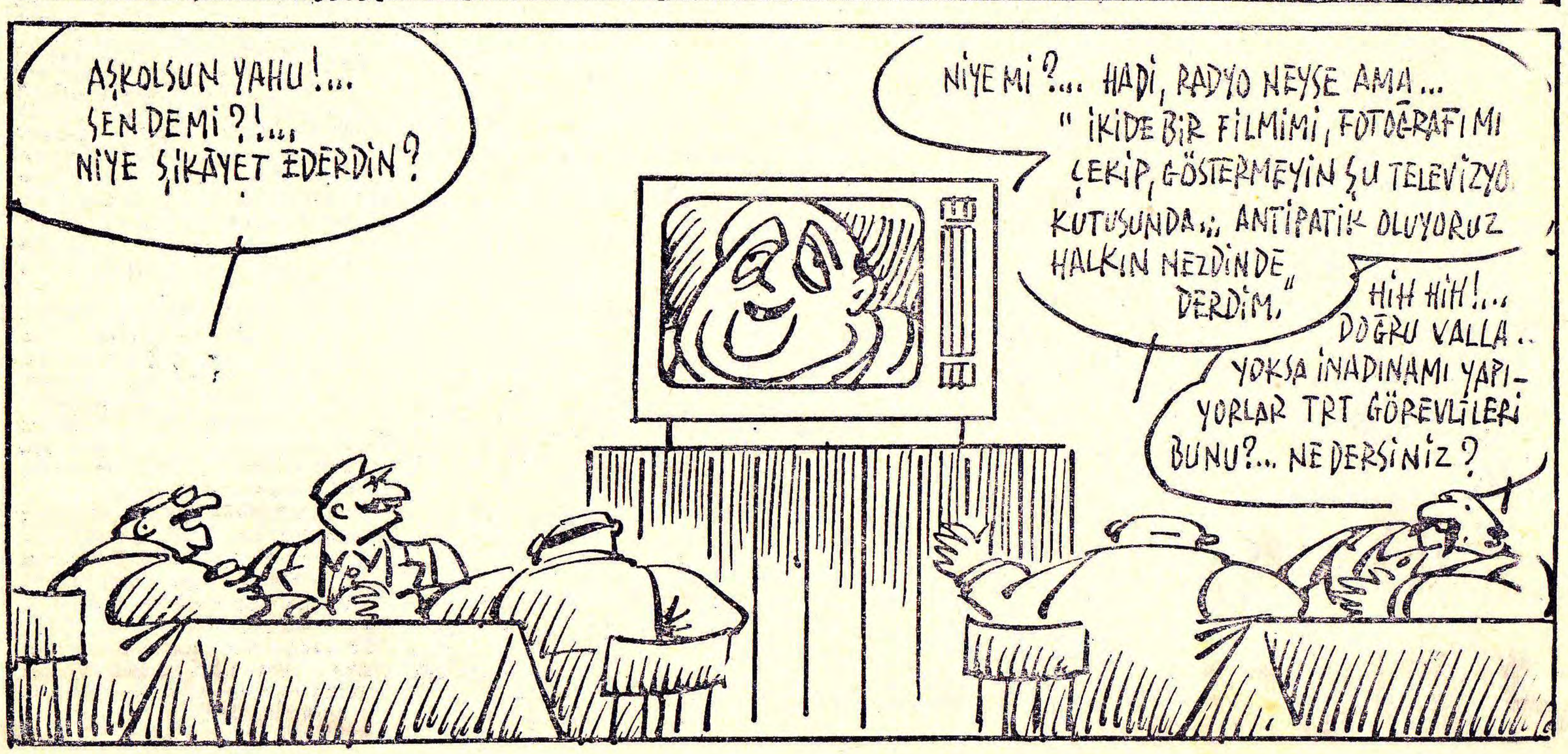

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BAŞ AĞRISI BAHANE

Dr. İHSAN ÜNLÜER

Kendi kendimizle savaşımız

KARTALI bilirsiniz. Gökyüzünde en özgür en istediğini yapan, en güçlü bir kuştur. Özgürlüğün, hürlüğün, güçlülüğün sembolü kartal belki bu yüzden de tanrı Zeus'un kuşu sayılmıştı. Yılanları, köstebekleri, çiyanları, karanlık ve aşağılık evrenin tüm yaratıklarını pençesiyle ezen kartal, Zeus'un kartalı, bir gün bir tavşanı kovalarken, tavşan yanlışlıkla bir pislik böceğinin yuvasına sığınmaz mı? Böyle sığınak da dostlar başına. Amma ne yapsın kartal bir kere girmiş ister istemez. Tavşanın üzerine saldırınca kartal, aralarına hemen pislik böceği girivermiş:

«— Kuşların sultanı, demiş kartala, bu zavallı konuğumu kapıp götürmek zor olmaz sizin için. Amma ne olur beni küçük düşürmeyin... Ya bağışlayın canını biçarenin, ya da benimkini de beraber alın!»

Ulu kartal bir kanat vuruşuyla almış götürmüş avını. Buna içerleyen böcek vızzz diye uçuvermiş kartalın yuvasına. Kartal yokken yumurtalarını kırıvermiş kartalın. Tazecik yumurtalarını, en tatlı umutlarını koca kartalın. Bir tekini bile bağışlamadan. Pislik böceği deyip geçmeyin. Onun intikamı da böyle işte.

Kartal dönüp görünce başına gelenleri, haykırmış, bağırmış can havliyle, çileden çıkmış. Kimden öç alacağını bilememesi de onu delirtmiş büsbütün. Ve yaslı bir yıl geçirmiş kartal.

Ertesi sene daha yükseğe kurmuş yuvasını. Böcek bu kez oraya da yetişmiş, yumurtalar o yıl da güme gitmiş. Bu kez altı ay sürmüş kartalın yası, ormanları tutmuş ağıtlarının yankısı. Sonunda ulu kartal, tanrılar tanrısı Zeus'a başvurmuş, götürmüş ona teslim etmiş tüm yumurtalarını. Zeus'un kaftanının etekleri içine bırakmış, tanrı tarafından korunsun diye.

Düşman yine bırakmamış yakasını kartalın. Zeus'un kartal yumurtaları ile dolu kucağına bir parça pislik atıvermiş. Zeus da ne yapsın, aniden eteğini düşünmeyerek silkivermiş refleksle. Bu yüzden tüm yumurtalar da yerlere düşüp kırılıvermemişler mi?

Ulu kartal yas içinde Zeus tanrısına sinirli sinirli yakınmış durmuş. Uğramam senin göklerine demiş. Zeus tanrısı susmuş. Ne diyebilir ki? Olsa olsa pislik böceğini yüce divanın önüne çıkarabilir. Böceği, Birleşmiş Hayvanlar Güvenlik Konseyindeki tüm yargıçlar haklı çıkarıp, kartalı haksız bulmuşlar. Amma sonunda ne yapsalar barıştıramamışlar onları. Tanrılar tanrısı düşüne taşına şu çareyi bulmuş sonunda:

«— Bir başka mevsime alınsın, demiş kartalın yuva kurma zamanı ve o mevsimde de pislik böcekleri, köstebekler, dağ sıçanları toprağın altındaki yuvalarına saklansınlar, gün ışığına çıkmasınlar.»

BİR İLERİ BİR GERİ — PİSLİK BÖCEKLERİ

EN ulu, en güçlü, en haklı olanla en küçük, en güçsüz, en cüretli olanların savaşlarıyla dolu yeryüzü. Fare ile arslanın, kedi ile kurdun, karınca ile filin savaşlarıyla... Taraflar ne denli ayrıntılı olurlarsa olsunlar hangi tarafın kazandığını, zaferin kime ait olduğunu kestirmek çok güç. Hindistan seferine çıkan Büyük İskender, Yunanistan'dan Hindistan'a dek tüm ülkeleri kan içinde bıraktığı vakit yanında bulunan akıl hocası Aristo'ya sorar:

«— Aristo bu nedir?»

Cevap:

«— Zafer veya hiç.»

Tıpkı kartalın zaferi gibi masaldaki... Çarpışan testilerden ister küçük, ister büyük olsun ikisi de kırılıveriyor her savaşta.

Geçen yazımızda insanoğlunun üç çeşit çatışmasından, üç çeşit savaşından söz etmiştik. Birincisi, insanın doğaya karşı savaşıydı ki bu savaşın araçları fizik bilimleri ve insanoğlunun teknik ustalığıydı. İnsanoğlunun ikinci savaşı yine insana karşıydı. İnsanın insana olan savaşının silâhları ise politika ve birbirlerini öldürme yöntemleriydi. İnsanoğlu doğayı yendikten sonra diğer insanın kölesi olmuştu eşitsizlik kavramı yüzünden. Böylece insanoğlu mutluluğunu, ancak başkalarını mutsuzluğa götüren yollarda aramış durmuştu kölelik çağında. Başkasını köle yaparsam, başkalarını öldürürsem mutlu olabilirim ancak, diyordu insanoğlu. Ve bu amacına erişmek için de bir patlatışta dünyayı toz edecek hidrojen bombasını bulmuştu. Yenmeyi, zaferi kendisine amaç sayan insanoğlu acaba bu temizleme tozu deterjanlı hidrojen bombasını kullansa zafer kazanmış sayılabilecek miydi? Bu soru ünlü üniversal insan Bertrand Russel'e sorulduğunda, Aristo'nun İskender'e verdiği bir cevap alınmıştı:

«— Hidrojen bombasının uygulanması hiçbir tarafa zafer sağlamaz kanısındayım amma zafere yeni bir anlam verirseniz o başka. Demek istiyorum ki böyle bir savaştan sonra batı cephesinde altı, Rusya'da dört, Çin'de de beş kişi sağ kalır. Tabiî buna zafer diyebilirsiniz isterseniz. Ama hoş bir zafer olmasa gerek.»

İnsanın insana karşı savaşında hiç bir zafer, savaşanların hayrına olmamış; savaşanlar, savaştıranların keseleri uğruna ölmüşlerdir.

Montaigne: «İnsanlar her şeyi başka başka gözler, başka başka düşüncelerle görürler. Fikir ayrılıklarının asıl nedeni budur. Aynı şeyin bir millet bir yüzüne, bir millet başka yüzüne bakar ve o yüzünde durur» diyor.

Amma neden böyle oluyor? Neden her millet gerçeği aynı gözle görelim demiyor? Şu akıl denen şey ayrı ayrı görüşleri insana nasıl kabul ettiriyor? İki kulplu bir çömlek, ister sağından tut, ister solundan...

Toprağın, sürülerin, atların nasıl savaş için kullanıldığını yeren ozan Vergilius'a bakın:

Bana mesken olan toprak,
Sende savaş belirtileri var.
Savaşa hazırlanıyor bu sürüler,
bu atlar.
Amma biz bunların sabana koşulduğunu görürdük
Aynı boyundurukta yürüdüklerini
de;
Barış umudumuz yok olmuş değil.

Teknik ilerledikçe günlük ekmeğini daha kolay kazanan insanoğlu artakalan gücünü ve zamanını, düşmanlarını öldürmek için harcıyordu. İnsanın güçlü olma ve zafer kazanma ihtiyacı bir içgüdüsel niteliğiydi. Ama insanın savaşçı, öldürücü, saldırgan içgüdülerine bakarak insan tabiatını saldırgan ve öldürücü olarak damgalamak yanlıştır. İnsanın yenme ve üstün olma güdüsü «Başkalarına zarar vermeyecek yollardan, sanat ve uygarlık yolundaki uğraşılarla, insanoğlu düşmanlarını yenmekten çok, rakipleriyle anlaşma yoluna gitmekle gerçek zafere ulaşacaktır. Doğa ile işbirliği yapan insanoğlu, gelişen endüstri devrimi sonucu herkese yetecek kadar besin ürettiği sürece insanın insanla savaşı ortadan kalkabilecekti. Tüm millî takımları bir karma takım halinde birleştirerek tek bir dünya karması, tek bir dünya devleti isteyenlerin düşündüğü gibi savaş politik ve ekonomik bir birleşmeyle sona erecekti. İnsanlar arasında ergeç bir dış uzlaşma olanaklıydı.

MORAL SAVAŞ

ŞİMDİ insanın üçüncü savaşı olan en vazgeçilmez savaşına, kendi iç dünyası ile olan çatışmalara geliyoruz. Bu savaş, insanın kendi kendisiyle verdiği moral savaştı. İnsan kendi içinin bir yanını yenilemesi gereken bir düşman saymaktan vazgeçmedikçe, insan kendi kendisiyle uzlaşmaya varmadıkça dış uzlaşma da olmayacaktı. İnsanoğlunu kendi kendisine karşı çıkarmanın tek yolu, onu, beyin dokusunu etkilemekten geçiyordu. İşte bugünün en görünmez savaşı olan Psikolojik Savaş'tı kişiyi kendi kendisine düşman eden...

Moral örgürlük savaşımızın oktan da, yaydan da, atomdan da önemli silâhları vardı. En önemlisi tutumlarıydı. Etyemezli Hüsamettin Hiçetyemez dünyanın yuvarlak olduğuna inanıyor. Çünkü Kozmografya öğretmeni Kefkef İzzet ona öyle söylemişti. Bakkal İbadullah'ın inancı, fasulyeyi eksik tartarsa dünyada değil de mahkemei kübrada hesap vereceğine inanıyor. Eskici Samatyalı Kirkor ise, «Bana bu yıl da zamlardan başka bir şey getirmedi ama, yine de Noel Babaya inancım var.» diyor.

Şu çiroz balığı gibi zayıf, sapsarı benizli, bir üfürsen uçacak olan genç, koltuğunda bir kitap taşıyor. Üzerinde «Kavgam» yazılı. Bırakırsanız Orta Asya'yı fethedecek... Şu Eddy Constantine, Karamanlis Konstantin, ve kral mütekait Konstantin'e soruyorsunuz: Quo vadis: Konstantinopolis'e diyorlar.

İnsanoğlu psikolojik bir tembellik ve korku (fobi) içinde bir sürü önyargılara kolayca kapılabilmektedir. Kale duvarları kadar kalın, karatecinin mermerinden daha sert ve kalın kurallar içine sokmak çok kolaydır insanı. Nato kafa nato mermer misali «Hayatta en hakiki mürşit» yerine «İşkembeci Hurşit» sokulabilir insan kafasına.

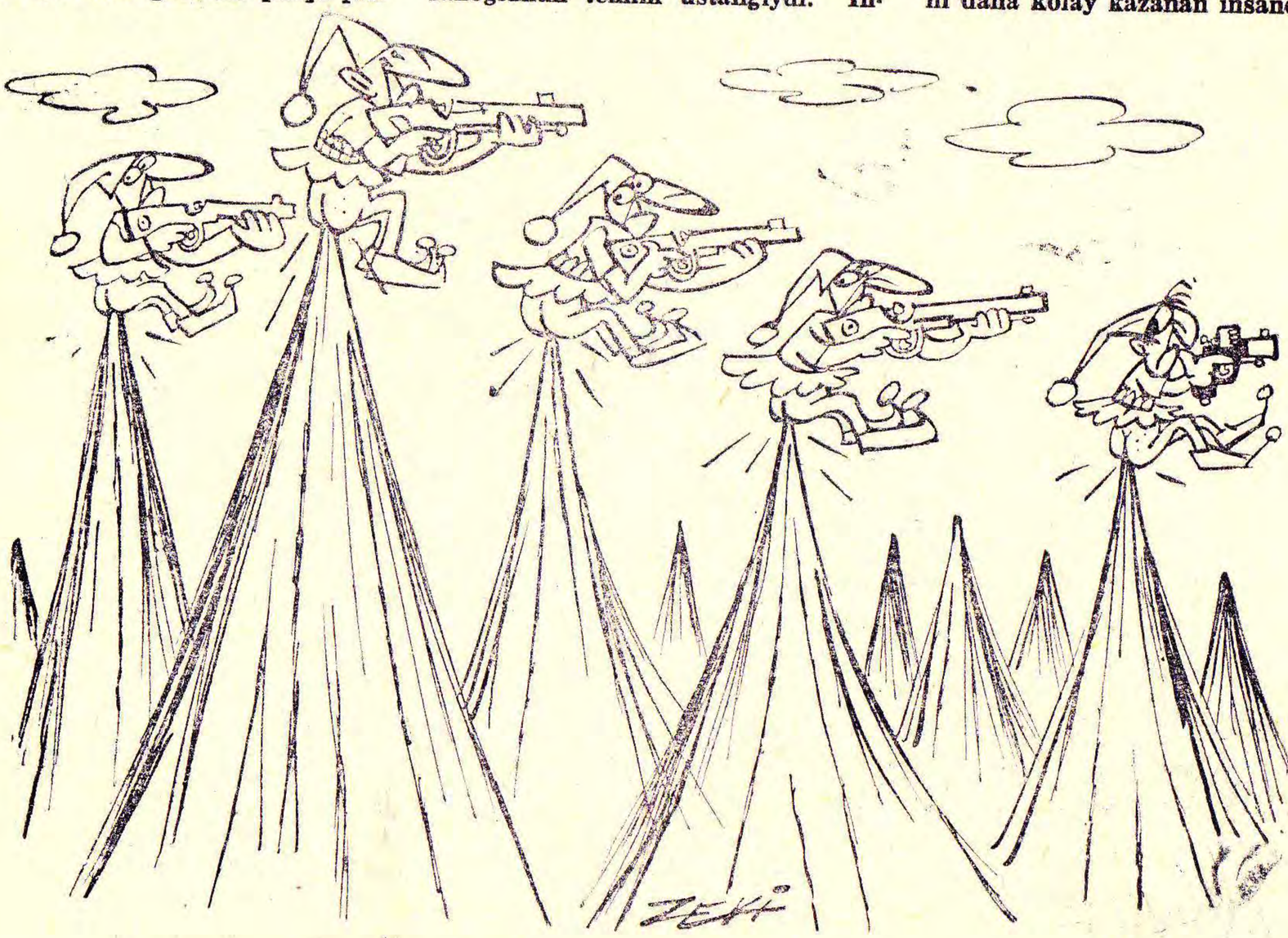

— Rumlar çete savaşına başladı. —

YUNANİSTAN'ı, savaşı, barışı, Kıbrıs'ı bir yana bırakıp, bu yazımızı da ramazan dörtlükleriyle süsleyelim isterseniz. Başlayalım mı?

Ey mübarek ramazan
Yanlış gelirsin bazan
Birader, bu yörede
Yok ki orucu bozan.

Sağ mıyız, sâlim miyiz
Zır cahil, âlim miyiz
Bizi sarsmaz ramazan
Açlığa talimliyiz.

* * *

HABERİ GÖRÜNDÜ YA...

KİMBİLİR hangi balıkçının önünde çektiği resmi, sayfanın göbeğine oturtmuş gazete:

«Palamut bolluğu fiyatları düşürdü.»

Verdiği rakama bakılırsa, çifti yirmibeşer liradan kapış kapış gidiyormuş.

Oruç ayı dediğinin bolluk ve ucuzluğu da böyle olur işte! Para bulsan, palamutu bulamazsın; palamutu bulsan, yirmibeş liraya kıyamazsın!

En iyisi tavayı hazırlar, ocağını yakarsın; fukara sofrana kurulur, gazetedeki palamut resimlerine doyaa doyaaa bakarsın!

Kaptık davul zurnayı
Vurduk telli turnayı
Bir yudumcuk almadan
Gelmez mi oruç ayı?

Secde ettik, mahya yaktık
Fiyatlara şöyle baktık
Bir çift pabuç almak için
Bayramlık giysiyi sattık.

Biraz sonra top patlar
Ne bulup, ne yiyelim?

* * *

HA GAYRET

HABERİ okurken, sizler de bizim kadar şaşırmışsınızdır sanırız:

«Belçika, İslâmiyeti resmen tanıdı.»

Aman hızımızı kesmeyelim. Bu politikanın başarıya ulaşmasına tüm gücümüzle devam edelim. Daha sırada birçok Avrupa ülkesi var.

Gerek yasal yollardan, gerekse turist pasaportuyla yüzbinlerce işçimizi daha Avrupa'ya sokarız, Tanrının izniyle doğusundan batısına tüm kıtayı İslâm yapar çıkarız!

Davul varsın patlasın
Tokmak çöksün çatlasın
Bu gelirle gideri
Garip nasıl haklasın?

«Hoşgeldin» mi diyelim
Gizliden mi tüyelim

NAZİRE

BİR eski AP. milletvekilinin kurduğu inşaat şirketine para kaptıran Almanya'daki işçilerimiz, hemen bir büro kiralayıp dertlerini dile getiren derneklerini kurmuşlar: «Mağdur Kişiler Derneği».

Şimdi sıra diğerlerinde... Onların da bir tabelâyla karşılarında büro açmaları yakındır: «Mağrur Kişiler Derneği».

MEZE YERİNE

YILDA 38 milyon litrelik üretime rağmen rakı sıkıntısı çekildiğini açıklayan Gümrük ve Tekel Bakanı, «En kısa zamanda bu sıkıntı da giderilecek» demiş.

Hani bize sorarsanız, «Oldu olacak kendilerini sıkıntıya sokmasınlar» deriz. Hamuru sıkıntıyla yoğurulmuş bir millet olarak biz gene rakıyı mey, sıkıntıyı meze yapar tatlı tatlı kendimizden geçeriz.

EĞLENCELİK

SON Arap — İsrail savaşında ortaya çıkan enerji sıkıntısının ülkeleri ne yönde etkilediği yavaş yavaş anlaşılmaya başlandı. Bu yıl Almanya'daki doğumların yüzde elli artması, meğer bu sıkıntının sonucuymuş.

Bizdeki gibi onlarda da eğlencelik kabilinden oluyor doğumlar desenize.

Onlarda enerji yokluğundan...
Bizde para kıtlığından!

Vedat SAYGEL

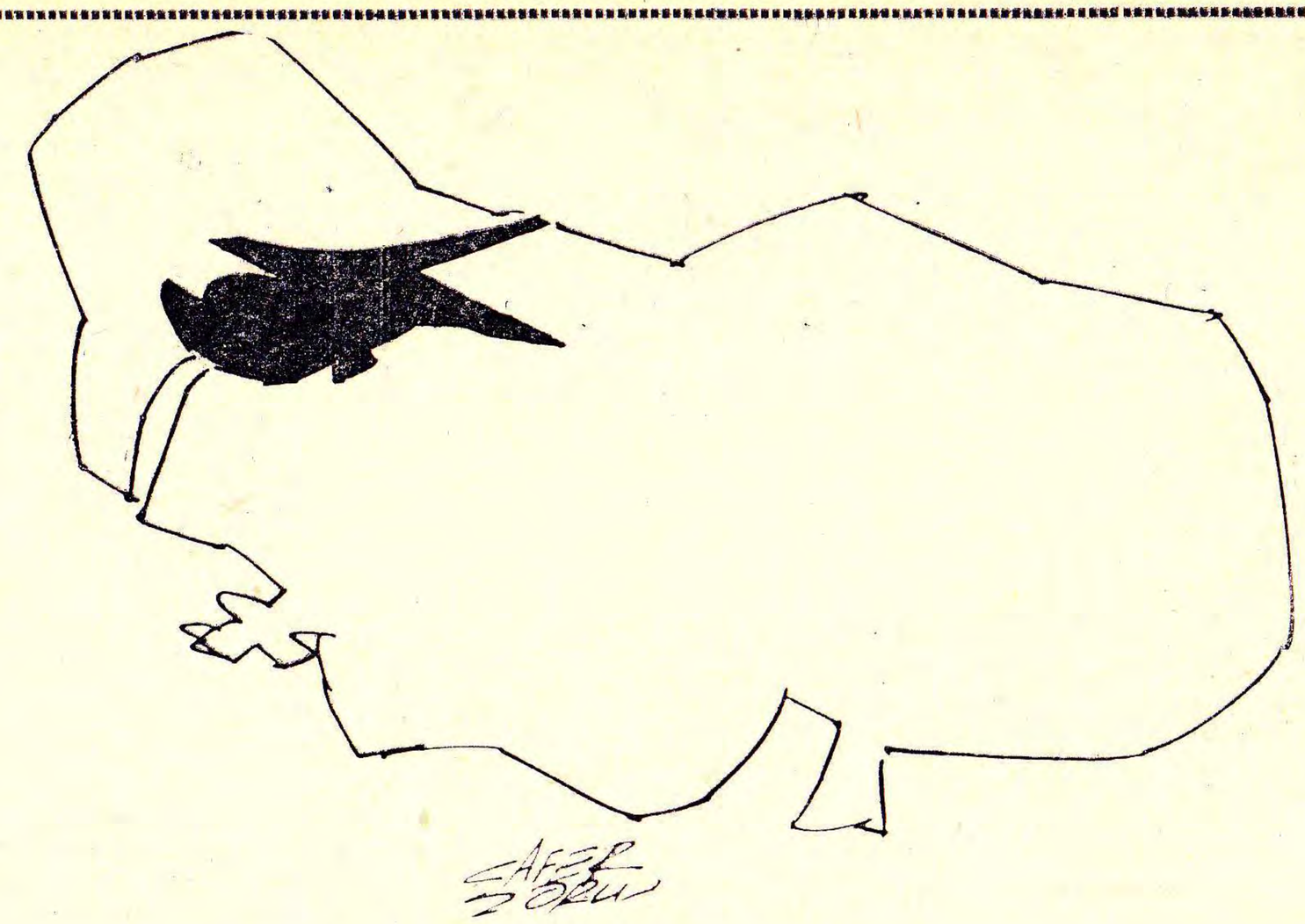

Yazısız

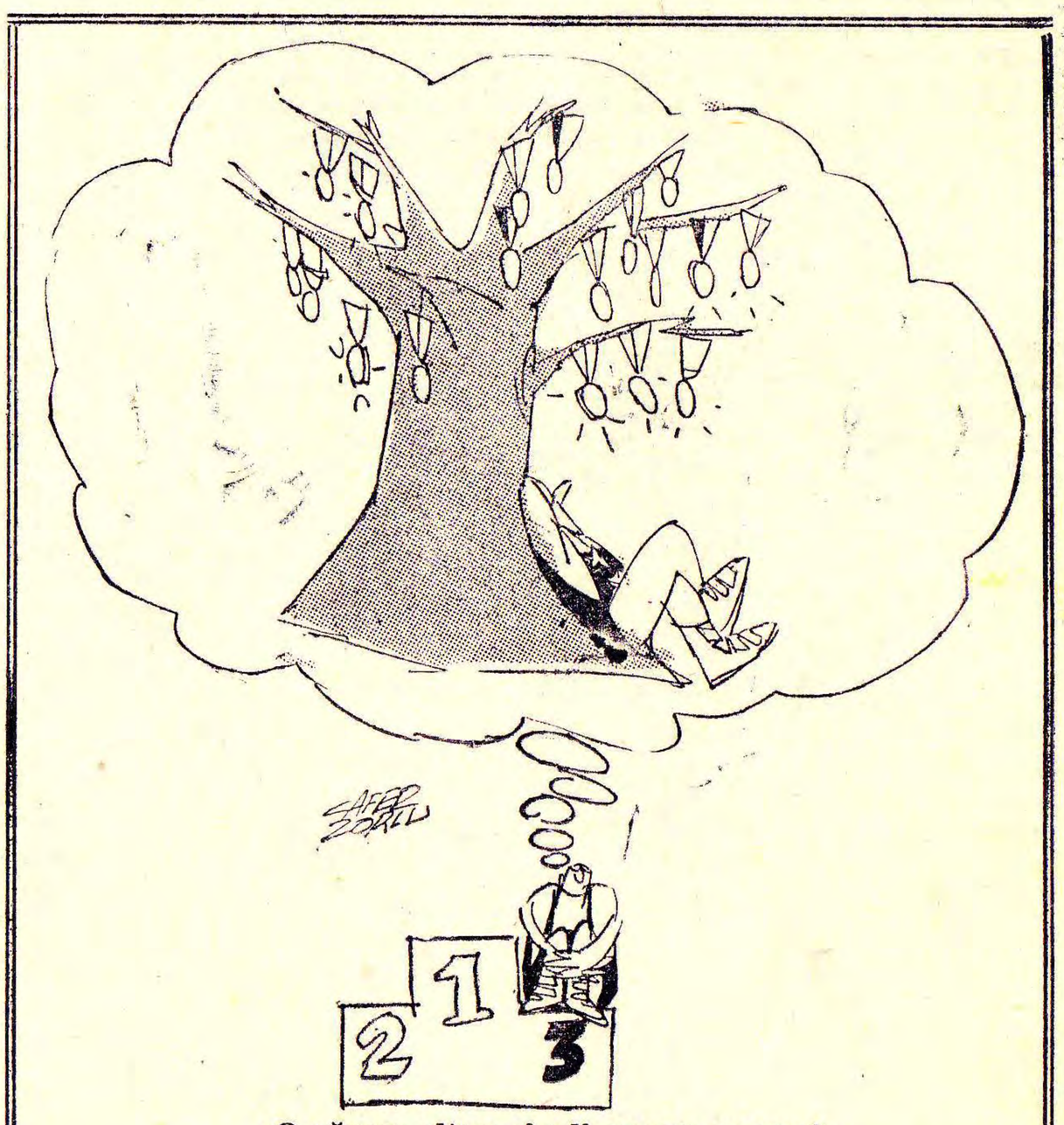

«O ağacın altını şimdi anıyor musun?..»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

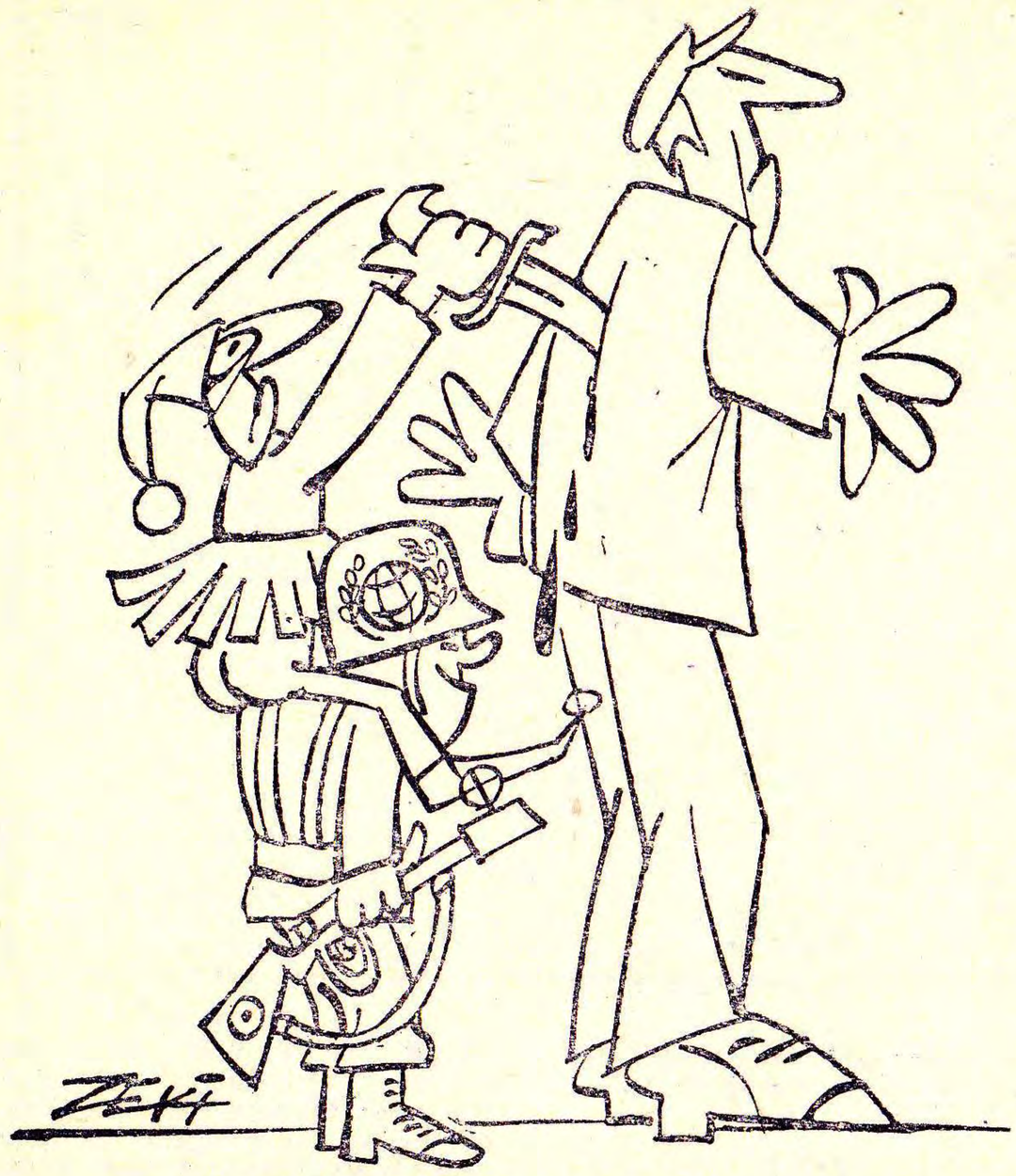

— Barış Gücü, Rum cinayetlerini önleyemiyor. —

DÖRTLÜKLER

KARAMANLİS NEDİR?

Karamanlis derler ya, acep neyin nesidir?
Davar mıdır, adam mı? Başladım düşünmeye
Adam diyerek karar verecektim ki, birden
Enosisten söz edip başladı melemeye.

DAVARLAR

Davarların başında olan davar konuştu:
«Yunanistan vermiştir, Enosiste tam karar»
Davarlıkta âdettir, bir davar koşar koşmaz
Ardından koşar hemen milyonlarca davar.

ENOSİS

Yunanlılar kendini Enosis'e adamış
Ne yapar ki bir davar, ateş olsa her yanı
Arpa aramak için yola çıkarlar ama
Sonunda kaybederler ahırdaki samanı.

ÇOMAR

O davar sürüsünün çomarı Gizikis'tir
Hırlayıp duruyordu her yerde deli deli
Çıkartma sonrasında kesildi birden sesi
Boğazında koca bir kemik kaldı besbelli.

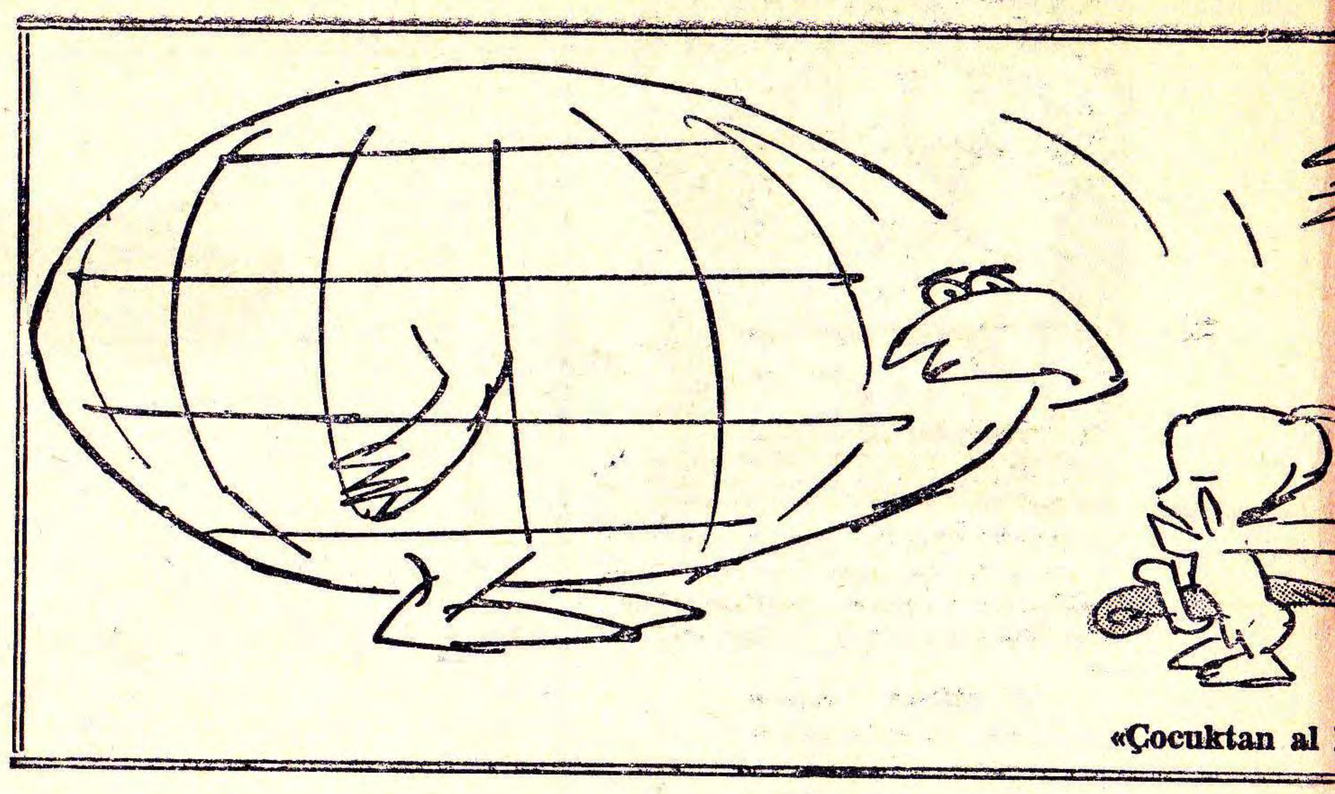

«Çocuktan al

ADAYA ayak bastıkları gün, kuşkusuz tüm kişiler İngiliz Gurkha askerlerini konuşuyorlardı. Hani konuşulmayacak gibi de değillerdi.

Alacalı bulacalı giysileri içinde ilk bakışta zebraları andırıyorlardı. Oldukça sevimli sayılırlardı bu görünümleri ile.

Kiminin başında bere, kiminin bir yanı kalkık kovboy şapkası onları daha bir güzelleştiriyordu.

Fakat kısa boyları, siyah renkleri ile bizim esmer vatandaşları andıran bu çekik gözlü, iri ve çıkık elmacık kemikli yüzleri, sevimli zebralıklarını yaban domuzu görünümüne dönüştürüyordu.

Bir anda herkesin konuştuğu tek konu bu «Gurkha» lar olmuştu. İngiliz palyaçolarının ünü, Mehmetçiklerin mevzi aldıkları yerlere kadar ulaşmıştı. Bu ünü onlara sağlayan aslında soytarı görünümlerinden öte bir şey değildi.

Hava kararmıştı. Ama silüetlerin kolayca göründüğü bir ay ışığı vardı.

Mevzideki iki Mehmetçik, gün boyu karargâhta konuşulan bu paralı askerlerden söz ediyorlardı:

— Bana bah ula Memet, İngiliz kefereleri adaya asker çıharmıştı hani. Neydi onnarın adı?

— Gugla!...

— Yok yavu... Ne guglası, daha başka bişeydi.

— Valla gugla!

— Deel...

— Pekey, var mısın benimle bahse? Eğer gugla değilse ne istersen var sana. Gugla ise verecen mi benim istediğimi?

— Verecem!...

Bir süre daha konuştular Gurkha'lardan. Hele onlarla savaş için karşı karşıya gelecek olurlarsa, o soytarı giysilerine çok güleceklerini söylediler.

Devrisi gün, nöbet değişmiş Mehmetçikler karargâha dönmüşlerdi. İlk işleri bahse tutuştukları İngiliz askerlerinin adlarını öğrenmek oldu.

«Gurkha» denince:

— Vay anasını yavu! Gurkha ya da gugla, ne fark var ikisi arasında, dedi.

Diğerleri bu sözlere gülmeye başladılar. İngiltere Kraliçesinin saray

GURK
MI
KUK
MI

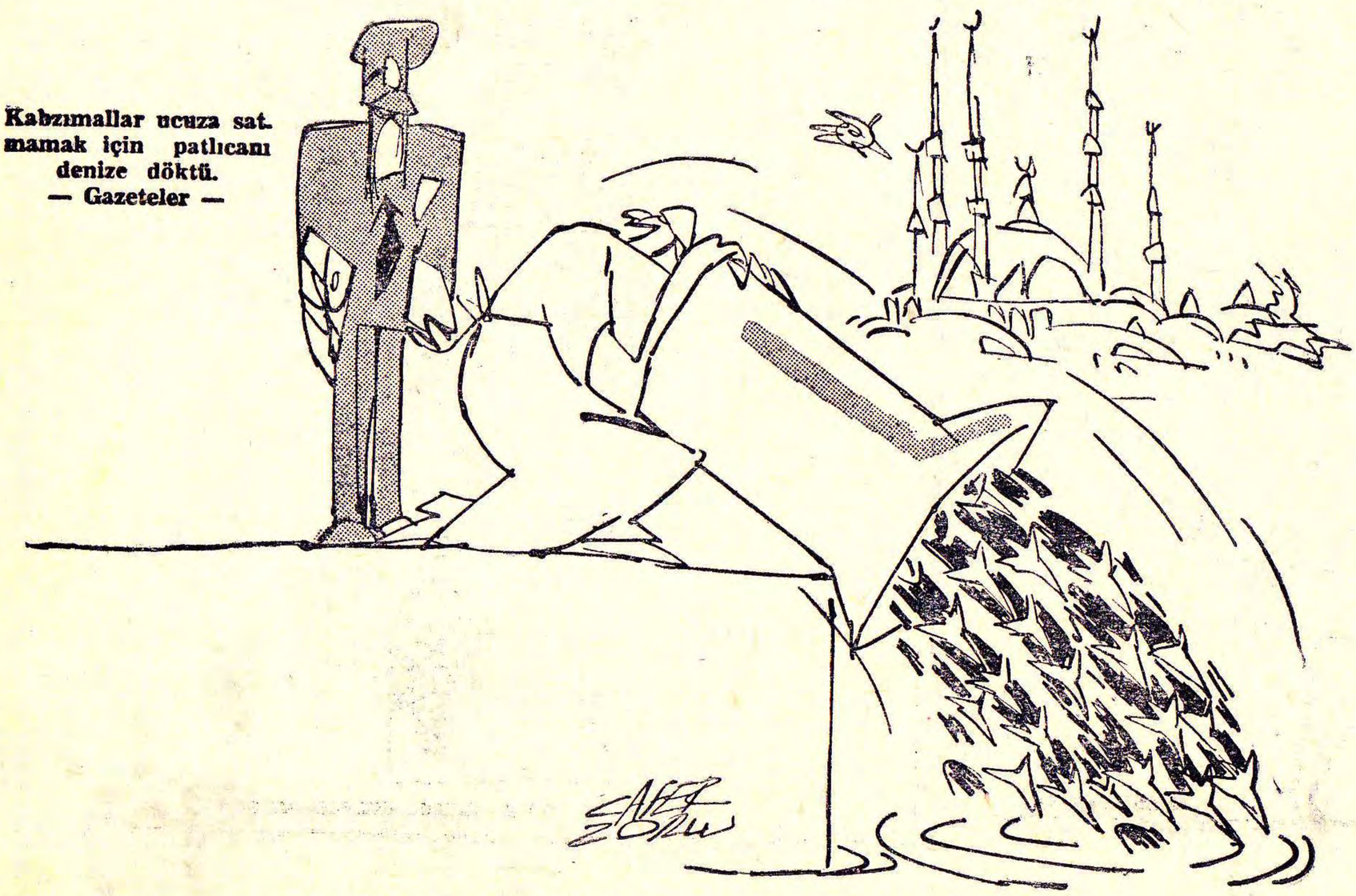

Kabzımallar ucuza satmamak için patlıcanı denize döktü.
— Gazeteler —

— Ne dökmesi... Deniz yoluyla Kıbrıs'a yardım bu beyim!..

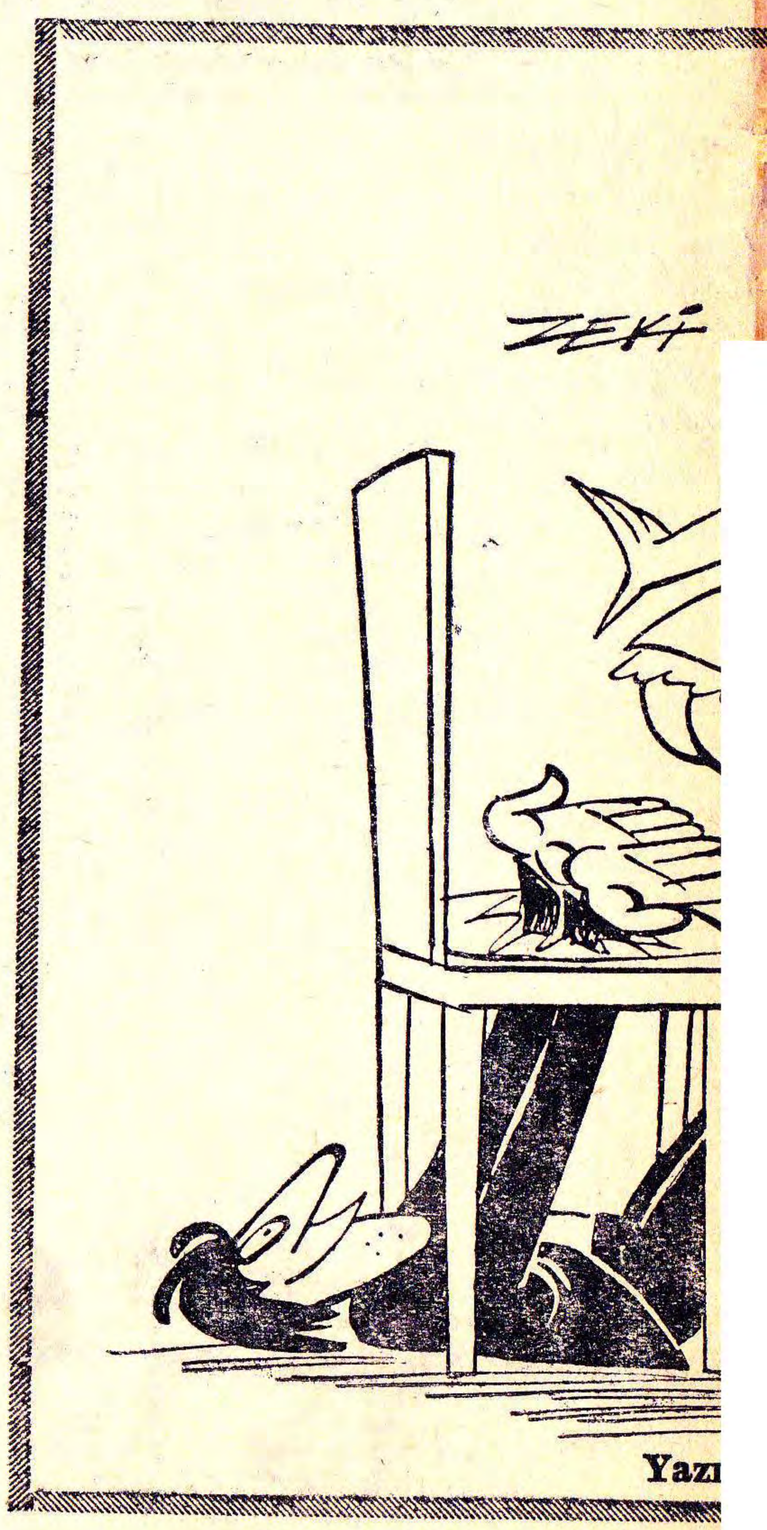

Yazı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

eri!»

kapıcıları, zebra görünümlü bu paralı askerlere yeni bir ad da Mehmetçik tarafından konmuştu:

«Gugla». Öyle ya, Gurkha'lar kuklalardan pek farklı olmayacaktı adada.

Mehmet, bahsi kaybettiği için çok kızmıştı. Yaradılışı gereği zaten kaybetmek onu deli ederdi. Devrisi günleri üzgünç geçti. Şu Allahın belâ Gurkha'laraydı tüm kızgınlığı.

Akşamın karanlığı ağır ağır iniyordu. Mehmet, çadırların çevresinde, gözlerini dört açmış, silâhına sıkı sıkıya sarılmış geziniyordu.

Savaş onun için çocuk oyuncağı gibi gelmişti. Ama ya o Gurkha keferesi yok mu? «Bir elime geçse» düşünüsü henüz geçiyordu ki kafasından, sırtına bir silâh dayandı.

Anlaşılmaz bir şeyler söylendi arkadan. Döndü Mehmet yavaşça. Dönmesiyle beraber şaşırması bir oldu.

Karşısındaki zebraya benzeyen o kefereydi. Elindeki silâhı düşünmeden, saldırdı üzerine. Silâhı düşmüştü karşısındakinin. Boğuluyordu nerdeyse:

— Gu-uu-uu-rr-rr-rr... diye bir ses çıktı boğazından.

Onun bu bağırtısına, diğer askerler koşuştular. Adamın bağırtısı sürüyordu:

— Guu-uu-rrr-rr! Guu-uuu-rrr!...

Gelenler koşup, Mehmet'in elinden aldılar adamı. Boğazını oğuşturuyordu:

— Ohhh! Ö-ö-lü-üü-yor-dum, dedi.

Mehmet hırsını alamamıştı. Fakat onun bu konuşmaları karşısında bu kez şaşırmıştı:

— Bu kefere Türkçe konuşuyor yavu, dedi. Öyleyse Gurka deyil!

— Taa-ta-bii de-de-el!...

Bu sesi tanımıştı Mehmet:

— Ulan yohsa sen Murat'sın?

— He ya!

Şaşkınlığı daha çok artmıştı Mehmet'in. Etraftakiler ise gülüyordu sürekli.

Daha sonra Mehmet'e hazırladıkları bu oyunu anlattılar.

— Hepsi güzel ya, o giysileri nerden buldunuz? dedi Mehmet.

— Parayla aldık.

— Nasıl parayla aldınız?

— Nasıl olacak, adamlar paralı asker değil mi? Parayı verdin mi giysilerini de verir, silâhını da...

Orhan YORGANCI

— Yunanistan NATO'dan ayrıldı. —

DÖRTLÜKLER

KATLİAM VE DIŞ BASIN

Yabancı bir gazete katledilen Türkleri
Görmemiş ve geberen sığırlardan söz etmiş
O gazeteciler ve o gazete mutlaka
Sığırmış ki o anda sığırları gözetmiş.

FRANSA

Birleşmiş Milletler'de asil üye Fransa
Ama destek oluyor Yunan canilerine
Yanlış bir örgüt seçmiş aslında o Fransa
Asil üye olmalı caniler örgütüne.

Yaşar Hâdi ÖNDER

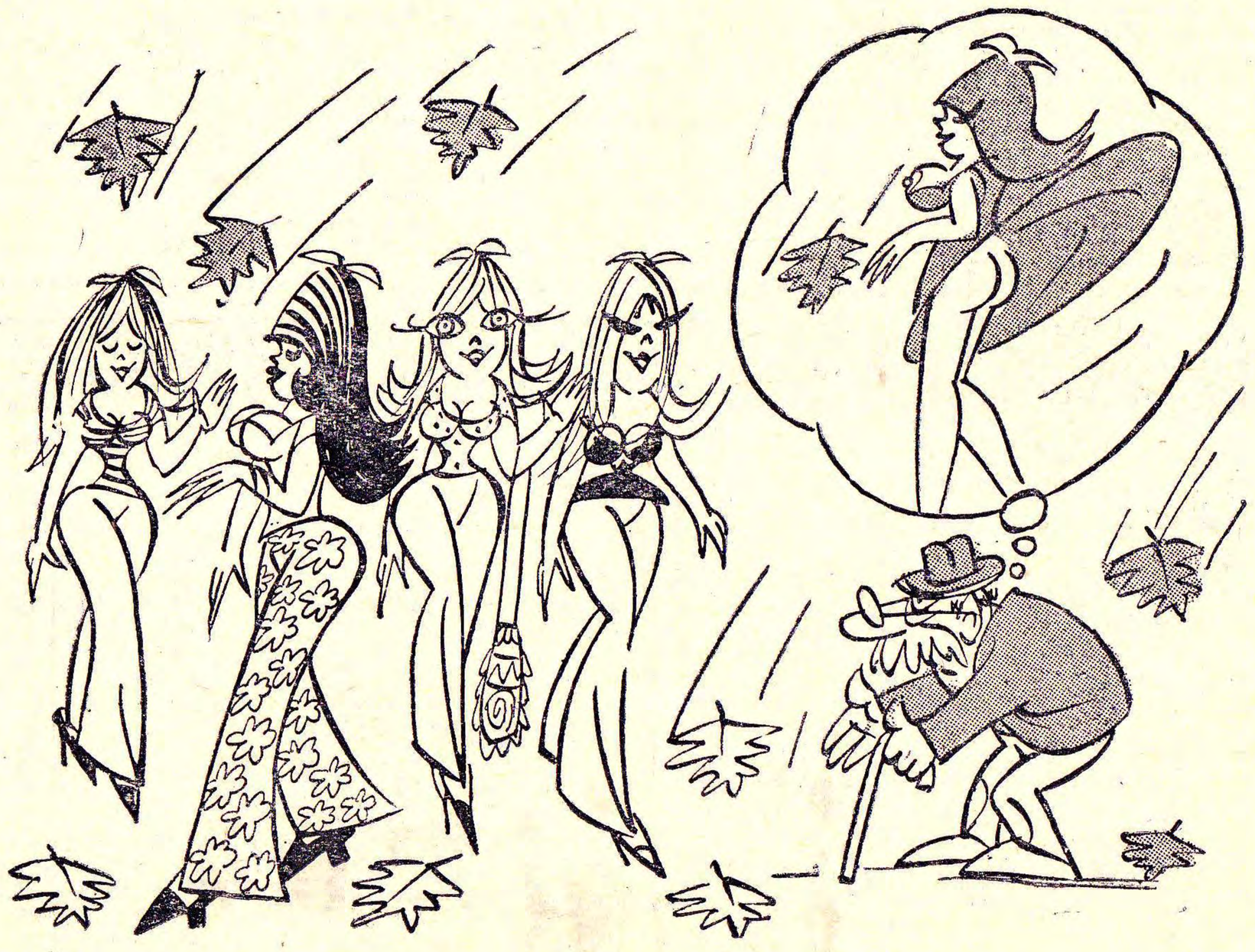

— Dünyanın tadı tuzu kalmadı... Nerdeee eski sonbaharlar!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

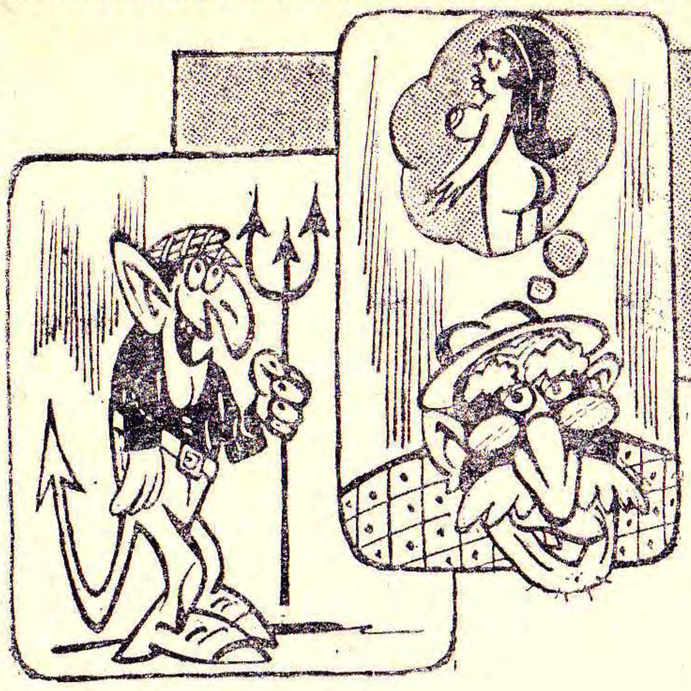

YENİ YAYINLAR

SUAVİ SÜALP

Kitapseverlere uzun zamandan beri bir yardımda bulunamadığım için çok üzgündüm. İşlerimin çokluğu ve konuların birbirini kovalaması yüzünden ve bir salkım üzümden dolayı, yeni yayınları maalesef yerinde ve zamanında izlemek ve bunu kitapseverlerden gizlemek fırsatını ancak buldum... Son günlerde yayınlanan kitapların çokluğu benim de dikkatimi çekti... Tabiatıyla bunların hepsini okumak olanağını bulamadım... Fakat biraz sonra okuyabildiğim ve gerçekten edebî kıymeti olanlarını gözlerinizin önüne sererek sözü yeni yayınlara bırakıyorum...

MORUK

Ünlü Avusturyalı yazar Hermut Snayverg'in döktürdüğü bu şaheserde milyarder bir adamın torunlarıyla arasındaki iç kaldıran dramını aklımız durarak okuyoruz... Siklops Baden; yetmişyedi yaşında, bütün ihtiyaçlarını bakıcıları vasıtasiyle görebilen bir moruktur... Kadınlara olan korkunç zaafından kötürüm olmuştur... Fakat Nadya adındaki kabare artisti milyarderi avuçları içine almıştır...

Her tarafından dişilik akan Nadya'nın plânı gayet basittir: Morukla evlenmek ve milyarları iç etmek... Girinsen şatosunda çevrilecek bu ölüm plânına genç bir doktor olan Nadya'nın dalgası da karışmıştır...

Evde üç torunu ile oturan Siklops Baden, Nadya'nın dolgun göğüsleri ve nefis bacakları karşısında muhallebi gibi olmuştur...

Jak, Rebeka ve Pepo birer yaş ara ile büyümüş manyak üç kardeştir... Yaşları 18, 19, 20 üzerine ayarlanmıştır... Moruk ölürse miras onların olacaktır... Fakat Nadya...

Yazar bu iç sürtünmeleri hiçbir realiteye uymayacak bir neorealislikle vermekten kaçınmıştır... Sade bir dil ve peynirli bir anlatım kullanmıştır...

Nadya üç kardeşin plânlarını bozacağını hisseder... Çocuklar da Nadya'ya karşı bir sinir harbi açmışlardır...

Köşkün içinde büyük bir gerilim, bahçede ise koskoca bir çınar ağacı vardır... İki tarafın kurduğu plân da aynı derecede müthiştir... Nadya moruğu stiriknin ile temizlemeyi düşünürken, üç kardeş de Nadya'yı köşkün bodrumuna atıp ayıklamayı düşünmektedirler. Fakat Jak ve Pepo, kızkardeşlerinin haberi olmadan Nadya'yı sevmektedirler. Bu çıldırtıcı kadını bir köşede kıstırmak için fırsat kollarlar...

Nadya'nın dâvası Doktor Vatson ise Rebeka'yı gizli gizli tavan arasında idare etmektedir...

Adamakıllı karışık bir aşk kolpası içinde geçen günler arasında moruk, sadık adamı Hektor'dan bütün her şeyi öğrenir...

Bir gece Hektor'un yardımıyla kalkar... Nadya'yı Jak ve Pepo ile aynı yatakta, Doktor ile Rebeka'yı da samanlıkta sevişirken görür. Çılgına dönen moruk her tarafa benzin dökerek şatoyu yakar... Kızıl alevlerin arasında hepsi can verirken, moruk, adamı Hektor ile Roysroys arabasına bindiği gibi voltasını alır.

Grinsen şatosu kül olurken moruk mahzene gömdüğü altın ve elmasları almak için geriye döner... Daha yarı yanmış fakat ölmemiş olan içerdekiler moruğu yakalarlar ve bahçedeki çınar ağacına asarlar...

Şimdi çınar ağacının dalında moruğun cesedi sallanmakta ve beş yanmış ceset de ağacın altında kavrulmuş bir şekilde yatmaktadır... Hektor bu olayla çıldırır ve o da kendini civardaki bataklığa atar...

Romanın sonunda yazar da yazdığı bu saçmalıkların bunalımı içinde tabanca ile kendi canına kıyar ve bu şaheserini okuyamadan ölür...

FELEKTEN BİR GECE

Ünlü aşk ve macera romanlarını büyük bir dikkatle yazan üstad Arif Cehdi'nin döktürdüğü bu romanda, karılarına iş seyahatine çıkıyoruz hilesiyle felekten bir gece çalmaya kalkan iki evli arkadaşın başına gelenleri okurken, gerçekten bambaşka bir dil ve bambaşka bir muhite girmiş oluyoruz...

Üstad bütün zamparalara seslenip bu romanıyla birçok açık saçık gerçekleri gözümüzün önüne seriyor... Affan ve Necati'nin aylıklarını iki pavyon kadınıyla bir gecelik arzu için nasıl ufaladıklarını, Şakayık Palas'ta don gömlek kalarak nasıl polise posta olduklarını, karakolda kapı altına atılıp nasıl çeşitli suçlularla vaziyeti kaynatıp ceket ve pantalonlarını barbutta kaybettiklerini ve eve son vapurla gittiklerini okurken başparmağınızı ısıracak ve aile saadetini ayaklar altına alan bu iki rezilin gördüğünüz yerde yüzüne tükürceksiniz...

Romanın bir başka özelliği ile olayların tıpkısının aynısıyla gerçekten yaşanmış olması ve bilhassa o gece pavyonda yenen nefis midye dolmasıdır... Yazarın yemeklerin lezzetini tarif eden kısmı o kadar canlı ve iştah açıcıdır ki, bu kısmı okurken birçok kişi iştaha gelip kitabı yemiştir...

Şiddetle tavsiye edeceğimiz bu kitabın başka bir özelliği de oteldeki odalarda iki arkadaşın kadınlarla aralarında geçen sahnelerdir. Yalnız bu sahnelerin tam gerçeğe uyması için çok realist bir dille anlatılması yüzünden roman toplattırılmıştır...

El altından satılan kitap halen Karagümrük'te pansumancı Teylik'ten temin edilebilir.

ŞEYTANIN DAYISI

Dehşet ve korku romanı sevenlerin reçetesine göre ayarlanmış, her sayfası kan ve vahşet fışkıran bir roman...

Mel'un bir şeytanın, bedenine girdiği insanları nasıl dayısına benzettiğini okurken, mezarlıklar arasındaki sisli havanın içinden yükselen feryatları duyar gibi olacak ve de yorganın altına büzüleceksiniz...

Roger Yoksire adındaki bir Kanadalı arkeolog bu kan ve dehşet dolu adaya geldiği gece şeytan kapının arkasında bekliyordu... İblislerle dolu bu adada bir bakkal dükkânı bile yoktu... Roger Yoksire'i buraya hangi terbiyesiz çağırmıştı?...

Birbirinden habersiz onüç kişinin ruhunu teker teker aynı şeytan nasıl zaptedecekti?... Kumlar neden kan rengiydi?... Masanın üstündeki çakmağı kim almıştı?... Kapının gıcırdamaması için menteşeleri kim yağlamıştı?... Adaya işleyen son vapura ne olmuştu?... Elizabet'in geceleri dişleri neden uzuyor, boyu neden kısalıyordu?... Her gece mezarları açıp içerisine kim taskebabı ve pilâv bırakıyordu?..

İşte «Şeytanın Dayısı» adlı bu felâketler romanında şimdiye kadar duymadığınız bir korkunun havası içine girecek ve bir daha böyle bir roman okumamaya yemin edeceksiniz...

Bu romanı okuyan yüzbin kişiden altmışbeş bini çıldırmış, geri kalanlar da bademciklerini aldırmıştır... Korku romanlarının en büyük şaheseri olarak tanıtılan bu roman, asap bozukluğu olanlara bize kalırsa katiyen tavsiye edilemez...

Fakat romanın sonunda yazarın yaptığı açıklama kendisini mazur gösterdiği gibi böyle palavraların hiçbir zaman aslı olmadığını belirtirken, havayı temizlemekte ve romanı okunur bir hale sokmaktadır...

Siz gene de bir doktor muayenesinden geçmedikten sonra Şeytanın Dayısı'nı okuma. yın. Yengesini tercih edin...

Suavi SÜALP

ASORTİ RAZİYE

Cafer Zorlu

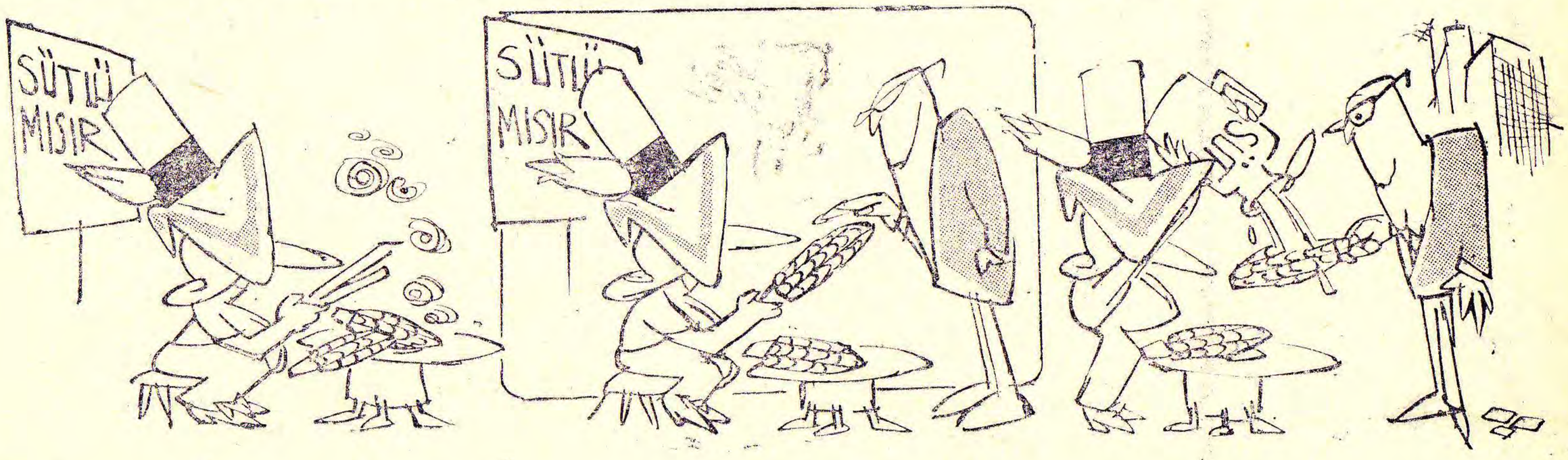

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elektrikli otolar için istasyonlar kuruluyor. — Gazeteler —

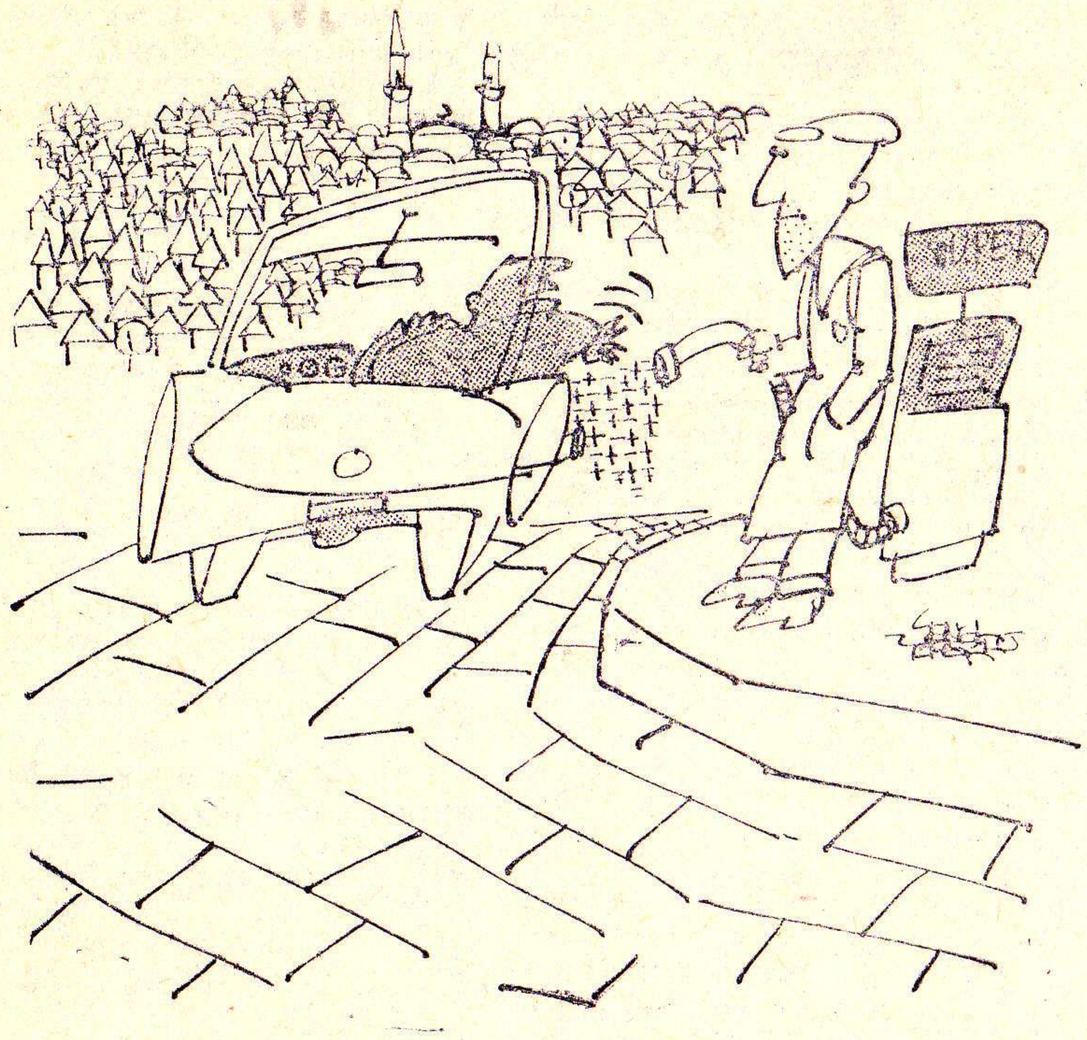

Şoför — Süper elektrik olsun!..

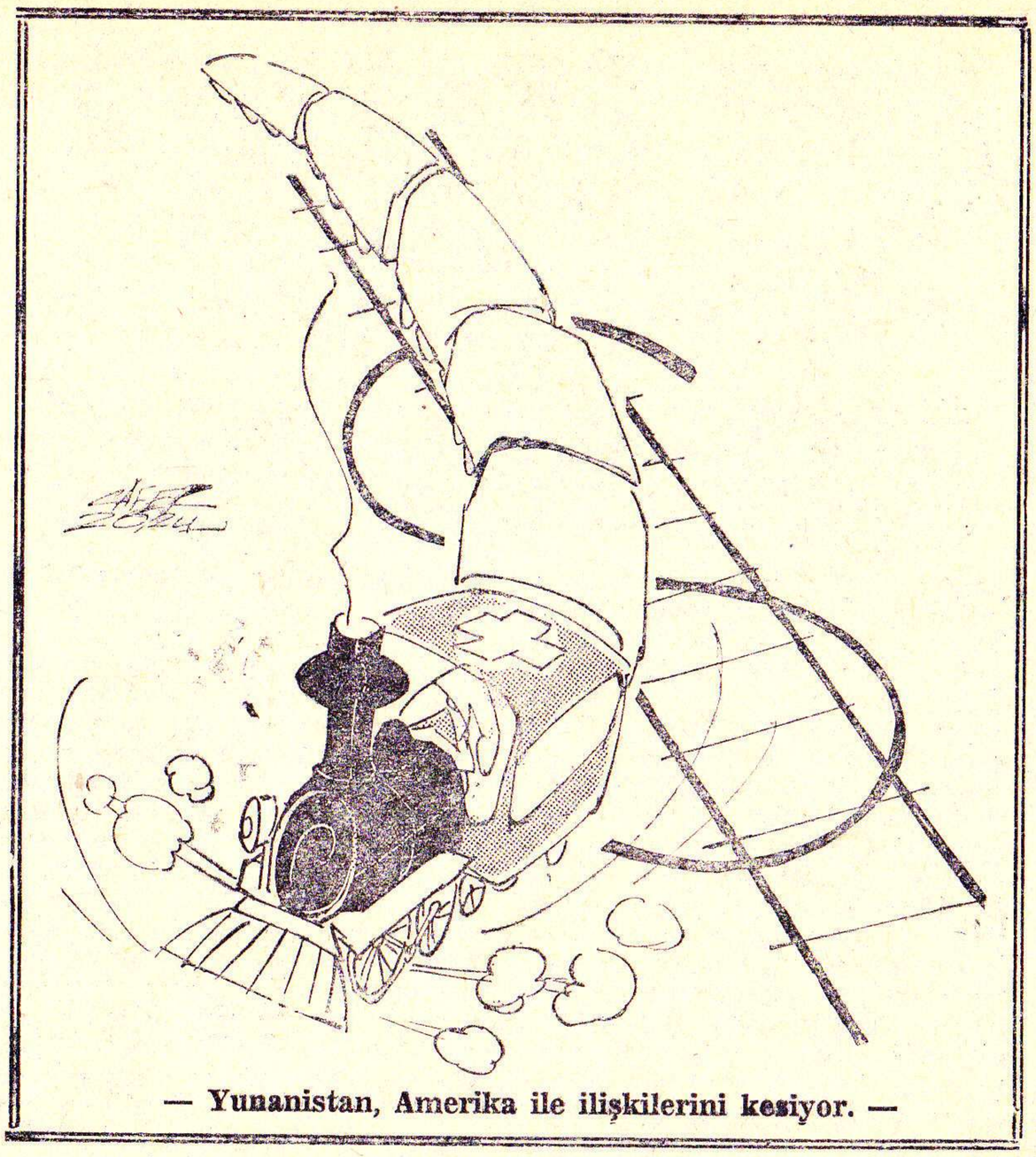

— Yunanistan, Amerika ile ilişkilerini kesiyor. —

ŞÖFÖRÜN AŞK MEKTUBU

Kendimi tanıtayım: Bendeniz Vites Rıza!
Nasıl da âşık oldum sen gibi zalim kıza...

Seni bir gün görmesem kalbim avans vuruyor,
Seni gördüğüm an da şarj dinamom duruyor!

Güzelliğine söz yok, bilhassa ve bahusus,
İniş takımın kıyak, bacakların kusursuz!

Müşteri bekler gibi gözüm seni bekliyor,
Kalbim 60 Ford gibi annadın mı, tekliyor!

Göz bebeğin reflektör, gözlerin atom farı,
Çocuğuma ana ol, bana da iyi karı!

Aşkını ateşliyor endiksiyon bobini,
Meslekten diye sevdim baban ile abini!

Ne gün aklıma gelsen aküm kablo atıyor,
Bir selâm sarkıtmazsan karnım su kaynatıyor

Dikiz aynamdan şöyle şanzımanına baktım
Bilyaları dağıttım, sonra da yatak yaktım!

Yürüyüşün cilveli; ya kırankın yalpalı,
Veya göbek saplaman biraz eğri olmalı!

Pek yaylanma güzelim, makası kıracaksın,
Bizim emektar Ford'a façadan vuracaksın!

Kadillak'ta bulunmaz sendeki amortisör,
Sen Vites Rıza'daki süspansiyonu bir gör!

Rol Roys'lar, Mersedes'ler hep sana yağ yakıyor
Senin bir bakışınla bujilerim çakıyor!

Neşesiz olduğun gün boğuluyor motorum,
Elin elime değse hemen çalışıyorum!

Takur tukur ediyor, bak bendeki şu şafta,
Aşkından motorumu indiririm bu hafta!

Trafikten yemedim ömrümde böyle ceza,
Rektifiye yaptırır sevdandan Vites Rıza!

Yapayalnız bitmiyor bu aşkın virajları,
Nikâh basıp yapalım senle sübap ayarı!

Peşinde geze geze benzinim çabuk bitti,
Aşkın uçurumunda rotum fırladı gitti!

Gövdeden ses geliyor, mutlak motor çatladı,
Bunlar yetmezmiş gibi bir de lâstik patladı!

Kompresyonda hayat yok, tutmuyor frenlerim
Nikâh dairesine paldır küldür giderim!

Bu aşkın yollarında başa gelmeden kaza,
Evlenelim sevgilim; hop, imza: Vites Rıza!

Mukadder ÖZAKMAN

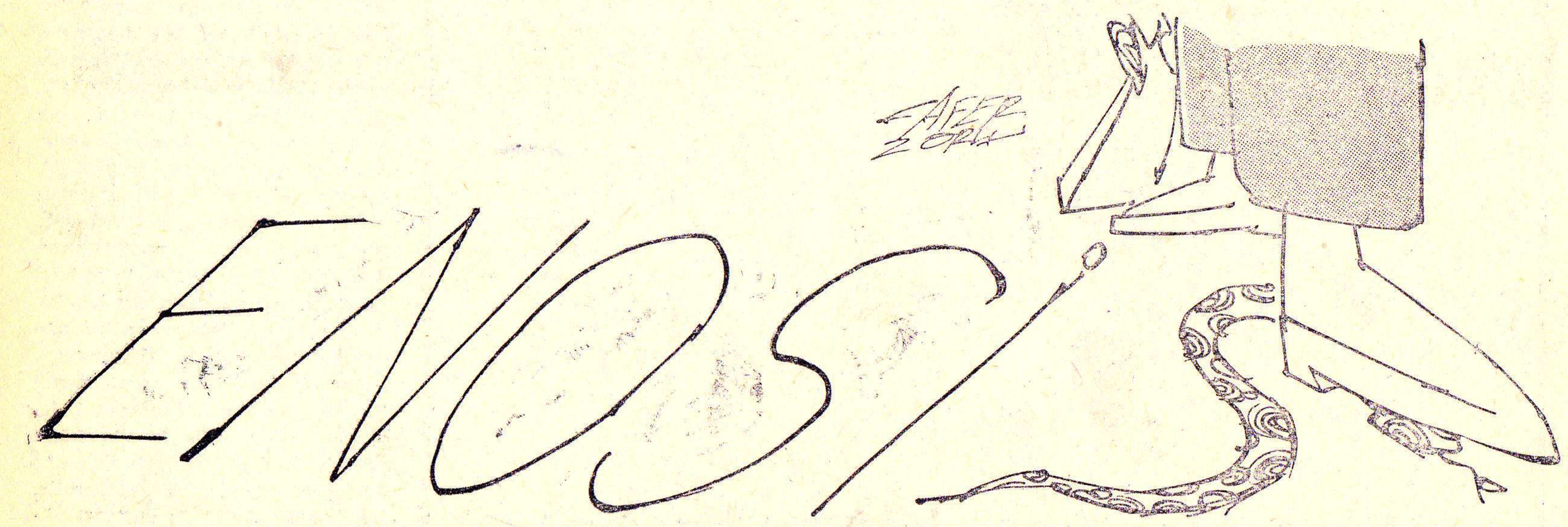

Yazılı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaç Kaloki Yakıyorsunuz

yazan: Nurettin Türker

«Kalori... Yakmak... Buyurun efendim, kontrol edebilirsiniz. Kursa katıldım, sonra pekiyi derece ile mezun oldum. İşte, orada resmî mühür ve imza... Yaa, kim demiş kaçak çalışıyor diye. Hayır... Belge sahte değildir. Mühür... Mühür patates oyularak, kesilerek damga yerine... Vallahi atıyorlar efendim. Bizim köşedeki bakkalın uydurması. Alış verişi oradan yapmıyor diye. Evet, çürük patatesi satan manav da olabilir. Sen misin benim patatesleri beğenmeyen diyerekten, patatesten mühür kazıyıp sahte kaloriferci belgesi almış diyebilir. Ben bu belgeyi boş olarak sokakta bulmadım ki... Apartman idarecisinin dâvacı olmasına gerek yok. Çünkü, yanmıyor demiyor da, yakamıyor diyor. Kömür alsınlar yakayım, niye köyden tezek alıyorlar...»

* * *

«Ahh, bunu ilk söyleyen siz değilsiniz. Yoo. öyle pis numaralardan değil, samimî söylüyorum. İlk kez gözlerimden yakıyorum değil mi? Bin mumluk mu, bin vatlık mı, öyle bi şey diyorlar işte. Gözlerim... Göz göze bakmakla nasıl... nasıl yakabilirsin diyorlar, inanmıyorlar arkadaşlarım. Lâf mı o da diyeceksiniz değil mi? Ben, yine de sabırlı davranıyorum kendilerine, dik dik bakıveriyorum şöyle. Bir hanım bir bayanı bakmakla yakabilir mi, olmuyor haliyle, yalancı yerine geçiyorum. Hadi, bir de siz söyleyin nasıl yaktığımı. Ben böyle düşük değerlere alışkınım. Tabii, merakla bekliyorum alçaktan uçmayı. Vallahi ne dediğiniz pek anlaşılmıyor. Eridiniz de şaşı mı oldunuz? Bakın hele, ayol nereye bakıyorsunuz, gözlerime baksanıza... Gözlerim için derler ki... Yaa... Çok sıcaktır, çok. Kaç şey yaktığı neyine gerek. Yakıyor yaktığı kadar. Gözlerime bak a ma...»

* * *

«— Ben kalori ile çalışmam âbi Cepte yaz-kış ufak bir konyak şişesi oldu mu, dere-tepe dümdüz giderim Sonra, yolumun üstüne hangi iş çıktı, o dakka hallederim evvelallah Yalnız, hep ben yakacak değilim, doğruyu söylemek gerekirse. Beni de çift numara kullanan bir zabıta memuru yaktı, işportacılıktan tövbe ettirinceye kadar yakamı bırakmadı Bilmezsin be âbi, şu bacakların dili olsa da söylese. Asfalt, kaldırım parke, cam, fayans... Uçardım şe refsizim. İşte, o sizin kalori dediğiniz yanmada, öyle bir uçuş yaptığımız gün, seninki sivilleri çekmiş tam bin liralık tezgâhı duman etti. İki, üç... Dördüncüde tanıdım tanımasına ya ocağıma da incir dikildi. Şimdi cezalı iş güdüyoruz. Yakmasız, köşe başında, ufak kanyaktan bi yudum, iki ıslık... Erketeci. Genç yaşta emekli... Ne yakarsın artık, bunca yandıktan sonra...»

* * *

«Çok önemli bir yaraya parmak basmış bulunuyorsunuz. Sizi kutlarım. Çünkü, bugüne dek beslenme, diyet tartışması dışında somut bir gereksinmeye dayanmıyordu. İçgüdü dediğimiz karanlık bekleyiş, aslında beslenmenin olasılığı ile içiçedir. Bunu elle ayıramasak da, insanın insanca beslenmesine göre insanlığına uygun istekler üreteceğini belirtmek ukalâlık sayılamaz. Sözümü tamamlamama müsaade edin lûtfen. Örneğin; şişman olmakla, zayıf olmak arasındaki enerji açığı ne kadardır diye sorabilir misiniz? Ben sordum ve sizin kalori tesbitlerine kaynak teşkil edecek bir sonuca ulaştım. Evet, buyurun arzediyorum. Şişmanların boş yere harcadıkları kaloriyi toplayacaksınız, ufak şişelere... Arzu edene bedava dağıtacaksınız. N'olacak o zaman? Zayıf, hastalıklı, kalorisiz kimse kalmayacak. Buyurun efendim. Sosyal adalet diyenlere, sosyal kalori reçetesi...»

* * *

«Buralara kadar zahmet etmişsiniz. Böyle millî bir dâvada sizi cevapsız bırakmak olmaz elbette. Hele yalan söylemek katiyen... Demek istediğim, bizim evde kalorinin yanması hanıma bağlı evlâdım. Gördüğünüz gibi, mazbut bir odamız, şuracıkta eski bir sobamız var. Yılların alışkanlığı, kış-yaz sobayı kullanırdık. Şimdilerde tüplü ocaklar çıktı ya kulak asma. Sobanın üstüne konan tencere bir başkadır. Sobayla birlikte kızar, ısınır, seni de ısıtır. Kem... küm... Buyur, kahvelerimizi içelim. Eline sağlık hanımcığım. Haa, ne diyordum, sobanın üstüne konan... Yahu hanım, neyi ayıp ediyorum. Yok yahu, hafta sonuna ikibuçuk gün var, sana su koyda tencereyi getir falan demedik. Haa, arzetmek istediğim husus, kalori yakmakla soba yakmak arasında bizim evde böyle ayrılmaz bir ilişki vardır. Hanımcığımın hafızası zayıfladı. Gün sayısını unutuverir bazan. Bakarsın aklı eser sobayı yakmış, tencereyi konduruvermiş üstüne. Gülerim ona bakıp da. Yahu, yaş yetmiş, bu kadar sıcak adama dokunur hanım derim de dil çıkarır, alay eder. Yaa, biz zamanında çok kalori yaktık. Düşmanlarımız ateşini kilometrelerce uzaktan görür, yaklaşamazdı. Sonra...»

* * *

«Perdelerimizin iki gündür kapalı olduğundan size ne? Hem, ne diye size burasını gösterdiler. Evimizde istediğimiz kadar kalmak hakkımız değil mi? Hayır efendim. Ölürsek ölelim. Zehirlenmiş falan değiliz. Ne hakla kapımızı çalıp, kaç kalori yakıyorsunuz diyebilirsiniz? Hakkınız var mı? Hakarettir bu. Bi saniye... Sen... Hayatım birşey yok, işgüzarın teki gelmiş de... Çıkma dışarıya dedim. Bak, o durumda niye kapıya geliyorsun. Beyefendi, büyük saygısızlık bu yaptığınız. Biz kimiz... Nasıl söylesem... Sen karışma hayatım, patlama dedim, geliyorum. Biz... Biz, iki günlük evliyiz bey efendi. Sorunuz... Yaaa, onun için deminden beri... Bi şey değil. Bi daha rahatsız edilmemek... Geliyorum, geliyorum dedim, patlama yahu. Hadi, sen de işine git be adam...»

* * *

«Tamam, bu konuda federasyonumuzun bir önerisi var. İşverene kabul ettiremediğimiz husus şu. Diyoruz ki, bu branşta çalışan bir işçinin on yıl öncesine kadar günlük kalori ihtiyacı üçbin idi. Çağdaş teknoloji insanı bambaşka bir yere getirip oturtmuştur. Onu sadece çalışan bir makina değil, daha başka yönleriyle de insan olarak belirlemiştir. Fabrikanın kapısından çıkan bir işçinin, akşam evinde en iyi gıda alsa bile sağlayacağı kalori, günlük tüketimi karşılayamaz. Bu nedenle ona sabahleyin, öğleyin su kadarlık ek kalori sağlamalısınız ki, o sağlıklı bir insan olma hakkına kavuşsun. İşveren diyor ki; çalışan bir insan çalışır. Hem yiyip, hem nasıl çalışabilir. Bunu çözemiyoruz, anlatamıyoruz. Oysa, Almanya'da bir işçi soğan ekmek yiyorsa, beleşten bir şişe süt içip ölmekten kurtuluyor, sonra para biriktirip Karıştı işte. Fakat, sizin bu kalori fikrinizi destekliyoruz, böyle yazabilirsiniz...»

* * *

«Aloo... Evet, kalori hapları satan benim. Fiyatı önemli değil. Aylık, yıllık abone kabul ediyoruz. Esantiyon mu? İki tane takdim edebilirim. Herkese değil, telefonda sesiniz hoşuma gitti de. Rica ederim, namuslu bir kadınım ben. Kalori hapı satmakla. Kaç kalori mi vakar? Eh, o artık size bağlı bir şey. İnanın taklit falan değil. Elbette, niye kaçak olsun. Patentini çıkartmak için resmen müracaatım var. Bir cevap gelinceye kadar satışını yapmam yasak değilmiş. Kullananlar da memnun... Patent memurları nasıl mı kullanacak? Kardeşim, siz kalori hapı istiyor musunuz, istemiyor... Hayır, evime gelemezsiniz. Vereceğim adresten, para hazırsa, köşe başında, çocuk... N'apalım, şimdilik böyle. Vallahi değil, sıcak sesinizin hatırı için. Memnun olmazsanız yarın arayın yine, elbette o zaman kaloriyi yükseltiriz. Güle güle... O hapların sizde orijinali mi var? İnanamam. Belki bir gün... Belki. Güle güle...»

* * *

«Cık... cık... Elinizde kalem kâğıt, karşıma gelmiş kaç kalori yakıyorsunuz diye soruyorsunuz. Yakıştıramadım, üzüldüm, çok üzüldüm. Düşünün, yılların yazarıyım, ilk kez bu kadar yavan bir konuyla karşılaşıyorum. Rica ederim, nezaket olsun diye size sözde hakaret etmiş değilim. Bir yazarın kalorisi demekle kalemi üzerindeki, pardon ucundaki, hay Allah... Niye kaleminizi öyle tutuyorsunuz? Ben, her hareketi allerjik ilhamlara yoran bir muhayyele gücüne sahip olduğumdan... Kısaca desem ki; bir yazar, yazdığını teraziye koyup tartamaz. Dolayısiyle kaç kalorilik iş çıkardığını bilemez. Bildiğini yazmak ve yazdığını bilmek durumunda oldukça kalorisi sağlamdır. Oldu mu? Ben de teşekkür ederim.»

Nurettin TÜRKER

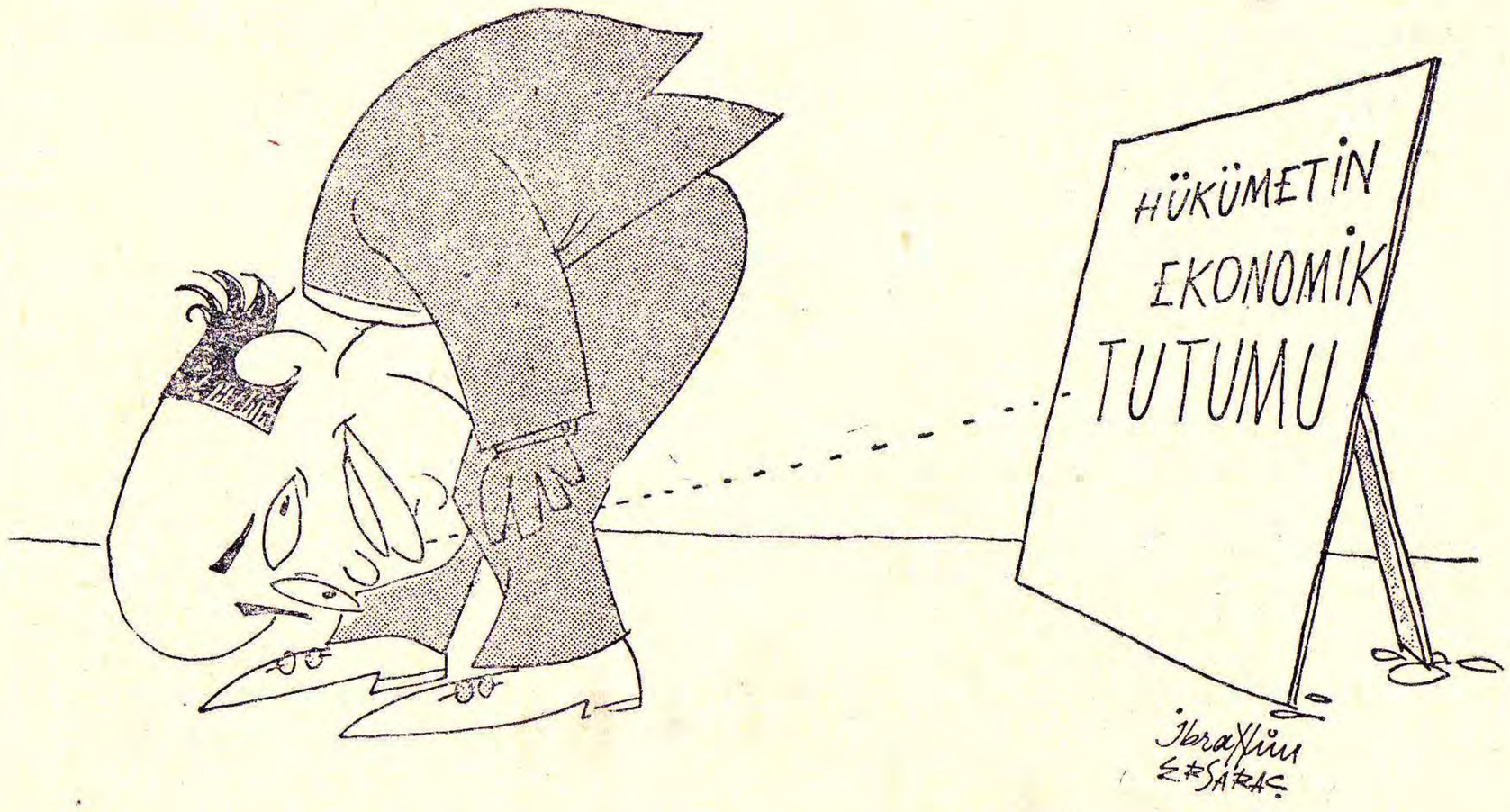

— Özel sektör ve işçi kuruluşlarının da olumlu buldukları hükûmetin ekonomik tutumunu Demirel ters yönde tenkid etti. —

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sizin İçin

Gözbebeğimiz!

(Haşmet CİHAN)

KIBRIS ADASI

Nurten, arkadaşı Sevcan'a sordu:

— Sevcan, bu Yunanlılar niye bizim Kıbrıs'a çıkmamızı istemiyorlar?

Sevcan:

— Okulda haritasını görmedin mi, diye cevap verdi. Kıbrıs adası bir tokmağa benziyor da ondan.

— Peki, bundan ne çıkar?

— Ne çıkmasın kardeş, sapı bizim elimizde ya!...

Mehmet ÖZEL
Hasan Efendi Mah. Mimar Kemalettin Cad. Sokak 1, No: 14
AYDIN

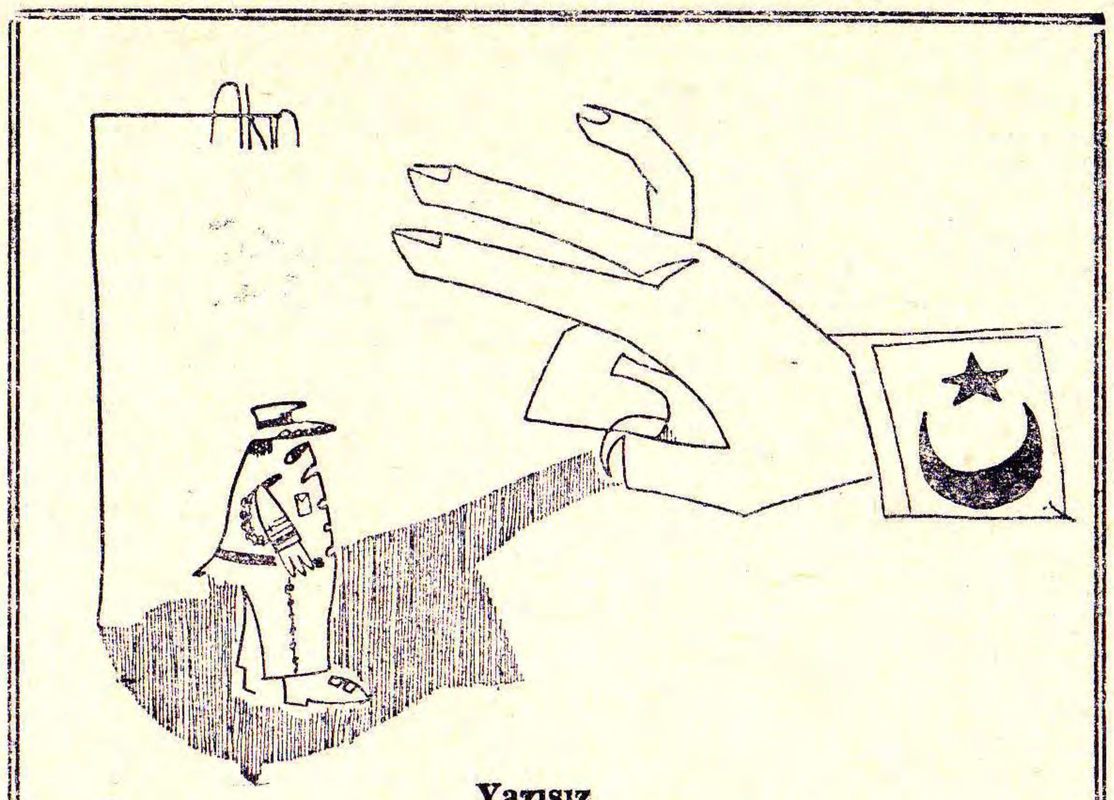

Yazısız

(Akın ÖNDER — Küçük Esat/Ankara)

PABUÇSUZ KAÇARLAR

Deniz, merakla babasına sorar:

— Baba, bizim Türk ordusu Yunanlıların ülkesine gece karanlığında, onlar görmeden giriverseler olmaz mı?

— Buna lüzum yok kızım, onlar bizim orduyu güpegündüz bile göremezler.

— Niye babacığım, Yunanlıların gözleri yok mudur?

— Var kızım, gözleri de, gözlükleri de her şeyleri var. Fakat onlar canlarını kurtarmak için pabuçsuz kaçmaktan geri dönüp bakamazlar ki görsünler...

Mehmet ÖZEL
(Emekli öğretmen)
AYDIN

AMELİYATTAN SONRA

Hasta kalçasından ameliyat oluyordu. Operatör anestezi yapmıştı. Operatör doktor, alkol lâzım olmuş olacak ki hemşireye seslendi:

— Yarım küçük şişe alkol getir...

Bu lâfı işiten hasta, yatağından hafif doğrularak:

— Şimdi olmaz doktor bey, dedi. Ameliyattan sonra akşam içerim...

Fatin Ziya NAMLI
Boztepe Mah. Cephane Sok. No: 16/A — TRABZON

FERASETLİ UŞAK

Vaktiyle, sonradan görme zenginlerden biri gösterişe çok meraklı imiş. Bir gün arkadaşlarının birinin yemek ziyafetinde pilâv yenirken ev sahibinin bıyığına bir pirinç tanesi takılmış. Bunu gören efendinin ferasetli uşağı:

— Beyefendi, gül dalına bülbül konmuş, beş pençeyi gönderin de savsın!... deyince, efendi çaktırmadan pirinç tanesini yok etmiş.

Bu duruma dikkat eden bizim sonradan görme zengin, eve dönünce, bön ve saf olan uşağını çağırmış:

— Bak Mehmet, ben bir hafta sonra arkadaşlara bir ziyafet vereceğim. Pilâv yerken bıyığıma bir pirinç tanesi konduracağım. Sen bunu görünce: «Beyefendi, gül dalına bülbül kondu, beş pençeyi gönder de savsın!» diyeceksin. Sakın unutma!... diye sıkı sıkı tenbih etmiş.

Bir hafta her gün en az bir defa aynı cümleyi Mehmet'e tekrar ettirmiş.

Ziyafet günü gelmiş. Misafirler sofrada yerlerini almışlar. Bizim zengin son dakikada Mehmet'i tuvalet aralığına çekip aynı cümleyi son defa tekrar ettirmiş.

Yemek başlamış. Pilâv yenirken, bizim zengin bir hayli uğraştıktan sonra pirinç tanesini bıyığına kondurmuş. Bunu gören Mehmet heyecanla bir iki yutkunup bir solukta:

— Beyegendi, begefendi.. tuvalet aralığında dedügün oldu!... demez mi?!.

A. DUYSAK
İstiklâl Caddesi Ulusoy Apt. 2/4
İzmit/KOCAELİ

Yazısız

(Tunç KARADENİZ — 4. Levent/İst.

YUNANA SESLENİŞ

Fransız amcandan gördün desteği,
Askerlerin giymiş mini eteği;
Elliiki yıldır unutmadın mı?
Âdet mi ettin, Türk'ten dipçik yemeyi?
Uçakların hem Fantm, hem de Miraj,
Hava alanında şöyle bir dolaş,
İçine binecek pilotun yoksa;
Dışarıdan getirt de ediver montaj.
Barışgücü askerleri kukla Ada'da,
İngilizlerin de yaptığı caba,
Yunan toplantıya oturamazmış;
Her tarafı çıban mıdır acaba?
Girne ile Lefkoşe'nin arası,
Yürekten çıkar mı kurşun yarası?
Rumlar hep kahpe mi davranıyorlar,
Atılılar olayı yüzler karası.
Rum askeri gibi külâhı yoktu,
Gazetecimiz şehittir günahı yoktu;
Elleri ve gözü bağlı vurdunuz,
Kalemleri vardı silâhı yoktu.
Türkler tarihine kötü yazmazlar,
Kurulu düzeni zaten bozmazlar,
Türk milleti her zaman mertçe dövüşür;
Elliyedi kişiye dozerle mezar kazmazlar.
Böylesi yakışmaz Türk'ün şanına,
Biz girmeyiz mâsumların kanına,
Hükûmet binasını koyup kaçmayız;
Savaşmak isteyen gelsin er meydanına.
Kral ailesi Roma'da sürgün,
Kostantin efendi bu muydu görgün,
Hükûmetin sürgünleri topladı;
Cuntanın elinden hükûmet yorgun.

ZEKİ ELÇİ
Günyurdu Köyü İlkokulu Md.
Pazaryeri/BİLECİK

KENDİLİĞİNDEN DÜŞECEK

Bir arkadaşımın kulağında yara çıkmıştı. Azılı mı azılı bir yara idi bu...

Arkadaş doktora gitmiş. Doktor yaralı kulağı muayene ettikten sonra:

— Maalesef, demiş, kulağını keseceğiz.

Arkadaş başka bir doktora muayene olmuş. O da aynı teşhisi koymuş:

— Çaresiz kulağın kesilecek, demiş...

Kaç doktora gitmişse hepsi aynı şeyi söylemişler. Nihayet İstanbul'a gelip muayene olmuş. İstanbullu doktor, hastasının kulağını muayene edip sormuş:

— Önceden hiç doktora göründün mü?

— Göründüm doktor bey...

— Ne dediler?

— «Keseceğiz» dediler doktor bey...

— Yanlış söylemişler...

Bizim arkadaş sevinçten göklere uçmuş:

— Demek kesmeyeceksiniz ha?...

— Kesmeye lüzum yok, zaten kendisi düşecek...

Fatin Ziya NAMLI
Boztepe Mah. Cephane Sok. No: 16/A
TRABZON

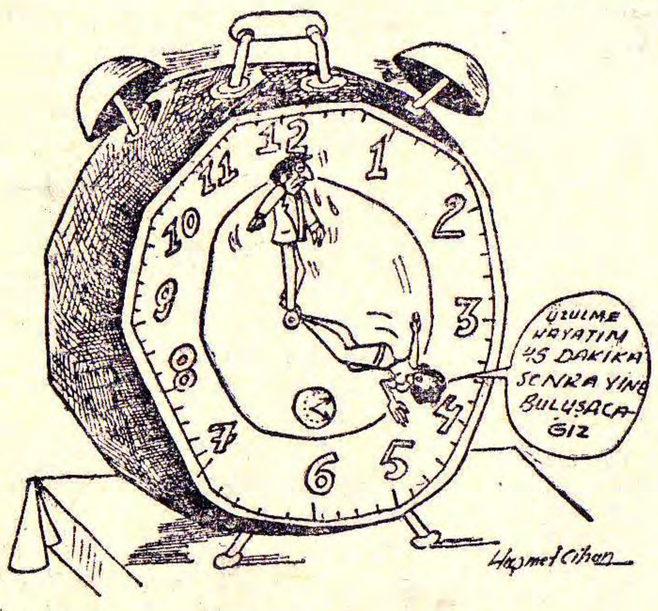

(Haşmet CİHAN — Pınarhisar/Kırklareli)

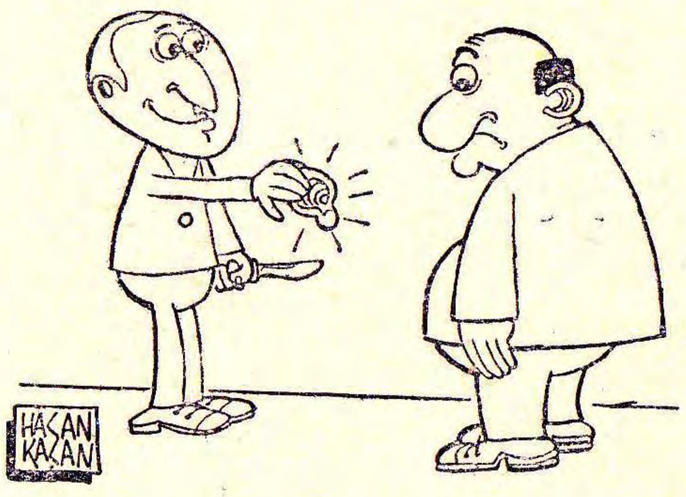

— Siz her zaman bana, «Kulağın bende olsun» derdiniz ya!..

(Hasan KAÇAN — İst.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANASININ GÖZÜ!

Muzaffer İZGÜ

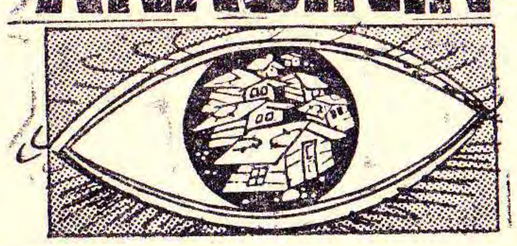

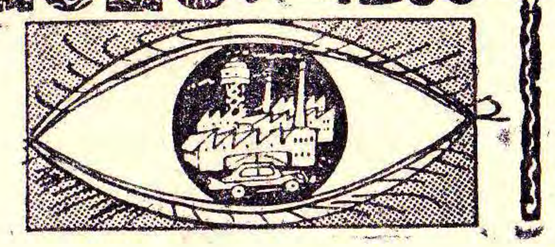

Hurşit:

— Eee, muhtarımızın bir kahvesini içeceğiz, maşallah Nedimanım da yapar kahveyi üyle, demiş... Dalıvermiş içeriye... Onun ardından ötekiler dalmışlar...

Muhittin bey:

— Aman, yaman, demiş ama, dinlerler mi misafirler, dalıvermişler odaya... Bir de ne görsünler, Naciye çırılçıplak yatakta oturur, hem yüzünü kapar, hem de hüngür hüngür ağlar... Bir taraftan da:

— Kahrolasıca, ne yapayım, bana dağıtılanlardan hiçbir şey vermiyordu. Yalvardım yakardım, dinlemedi... Ancak yatağımdan geçersen veririm, dedi... Ben de sabilerimi düşündüm, onun için buraya geldim... diyormuş.

— Vah vah vah, der konuklar...

Banknot oradan bir örtü atar Naciye'nin üstüne... Naciye kalkar, ama bu kez ara ara, Muhittin bey bulunmaz... Karısının yüzüne nasıl bakacak, mahallelinin yüzüne nasıl bakacak, adam bir hafta ortadan kaybolur... Elbette bu olaydan sonra da kimse ona oy vermez... Ve ben muhtar olurum... Eski muhtarın sözü geçtiğinde de halk boyuna anasına avradına söver onun:

«Demek koynumuzda yılan beslemişiz, elin fakir kadıncağızına, ulan yapılır mı bu be, moruk deyyus, yapılır mı hiç?»

Ama bu olaydan sonra Naciye sık sık dükkâna gelip gitmeye başladı. Tosun'la bayağı içli dışlı olmuş gibiydiler. Tosun peyniri tartarken, eline birden vuruyor, kocaman bir topak peyniri terazinin kefesine düşürüyor, sonra da ağır ağır alıp gidiyordu... Bir gün dükkânda Tosun'un olmadığı zaman:

— Hiş, dedi, sen Tosun'u çocuk zannetme ha... Beni eve çağırdı dün değil evvelki gün, seninki basbayağı erkek olmuş...

Duymamıştım oğlumun hovardalığını bugüne dek... Bir baba olarak, bu duyduklarımdan gözlerim yaşardı:

— Sahi mi kız? dedim.

— Vallahi, dedi... Dersin kırk yıllık tecrübesi var...

Ah ben oğlumu bilmez miyim, bu işi de beleşe getirmeye çalışıyordu. Bir topak peynir, şöyle yarım kangal sucuk, Naciye'nin fiyatı için yetip de artıyordu bile... Netekim biraz sonra:

— Çok cimri senin Tosun, dedi. Hiç para vermedi... Ama vermesin... Nasıl olsa ben alırım ondan...

Artık mahalleye gelen tüm devlet memurları önce benim yanıma uğruyorlardı... Gelen memurları hoş karşılıyor, gazoz olsun, çay olsun, kahve olsun, ne isterlerse onu ısmarlıyordum. Onlara ısmarladığım şeylerin parasını, bastığım mühürlerden çıkarıyordum... Ücret tarifesi altı yüzon kuruş olmasına rağmen, ben mühür başına düz hesap beş lira alıyordum. Mahalleli, bu yüzden Muhittin beye bir kez daha küfrediyordu:

— On kuruş bile bırakmazdı namussuz... Sen başkasın vallahi Nuri efendi... diye.

İlçe başkanıyla da tanışmıştım... Başkana, mahallede Tosunspor'u biz kurduğumuzu, halkın sevgisini çok çok kazandığımızı söyleyince, elimi sıkarak:

— Hepsini biliyorum, dedi... Artık sizi orada partimizin direği olarak kabul ediyoruz. Siz maçlara yine gereken önemi verin... Tavşanlı mahallesinin muhtarı da arkadaşımdır... Ondan da çok memnunuz. Hattâ iki mahalle arasında geçenleri de biliyoruz. O kavgalarınızı falan hep anlattı Tavşanlı'nın muhtarı. Çok iyi, çok güzel... Halkı daima meşgul etmeli... Bana kalırsa bu mahalle takımlarını bile totoya sokar, mahallî totolar düzenlerim... Bu konuyu il başkanına açtım, partimizin genel başkanı geldiğinde konuşacak...

Yanından ayrılıyordum:

— Haa, dedi, bir sıkıntın oldu mu gel!... Ama unutma, yarın genel seçimlerde mahalleni tulum isterim anladın mı?

— Merak etme, dedim...

İnşaat hızla ilerliyordu... Tosun, kocaman bir tabelâ asmıştı oraya. Üzerinde, «Dul, Yetim, Emekli ve İşçilere Satılık Ucuz Daireler» diye yazıyordu... Kaba inşaat bitmiş, sıvası yapılıyor, bir taraftan da kapıları, pencereleri takılıyordu. Dursun ustanın boyu uzun olduğu için, adamcağız her gün kafası sargılar içinde geziyordu... Beni gördükçe de:

— Diyeyim mi saa, sen bu eve ruhsat alamazsın, diyordu... Ha çarpmışım kafami günde sekiz kere... Alan nasil edecek, vurur on kere...

Dairelere ilk müşteri geldiğinde, dükkânı kapatarak Tosun'la beraber gittik... Alıcı emekli bir memurdu. Emekli ikramiyesini almıştı. İkramiyeyi önden verecek, geri kalanı borçlanacaktı. Anlattığına göre, karısının memlekette beş dönümlük bir bahçesi varmış, onu da satacaklar, borçlarının hepsini ödeyeceklerdi. Ama şimdi sıkıştırmamamızı istiyor, şayet sıkıştırırsak, bahçenin yok pahasına gideceğini söylüyordu... Tosun:

— Siz hiç merak etmeyin, dedi...

Tosun konuştukça, adam yüzüme bakıyor:

«Söz sahibi bu mu?» demek istiyordu...

— Tabiî tabiî, diyordum ben de, gereken kolaylığı gösteririz...

Apartmana yaklaştıkça, içimden:

«Acaba yüksekliği iki metre olan odaları beğenecek mi?» diye korkuyordum... Ama maşallahı var benim Tosun'umun... Bir başladı apartmana yaklaştığımızda konuşmaya, aman Allahım, ancak o gün öğrendim oğlumun böyle bir inandırma yeteneğine sahip olduğuna... Emekli:

— Şey, biraz alçak değil mi? dediğinde, Tosun:

— Ah be bey amca, sen bir emekli insansın, istemez misin kışın yarım ton eksik kömür yaktığını... Şuna bak şuna. kutu kutucuk şuracığa bir soba koydunuz, içine de iki kürek kömür attınız mı, evin her tarafı fırın olur.

— Yoo şey benim damat biraz uzun boyludur da...

— Kolayı var, sizin dairenin elektriğini tavandan sarkıtmayız, tavana yapıştırırız...

Emekli, odalara bakıp durakladıkça, bizim Tosun:

— Yemin ettik babamla; emekli, işçi ve yetimlerden başka kimseye bu evleri satmayacağız, dedik... Yazıktır, onlara gereken kolaylığı gösterelim, birer ev sahibi olsunlar, dedik...

Kaşla göz arasında adamı banyoya sokuverdi:

— Bak beyamca, dedi, şu banyonun güzelliğine bak... Gömme banyo derler buna.

Tosun bana işareti çakınca, adamı kollarından tutup karga tulumba banyo küvetinin içine yatırıverdik. Küvet çok küçük olduğundan adamın yarısı dışarda kalmıştı. Ama Tosun, emeklinin ayaklarını boyuna tepiştiriyor, adamı küvetin içine sardalya gibi yerleştirmeye çalışıyordu. Ben de adamın başından bastırı-

(Basın: 20266 - A - 60163 — 90)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

— Makarios, çeteci Grivas'a nişan verdi. —

— Göğsün kabarsın Grivas!..

(26 Mart 1959)

Çizgilerle bu günün olayları

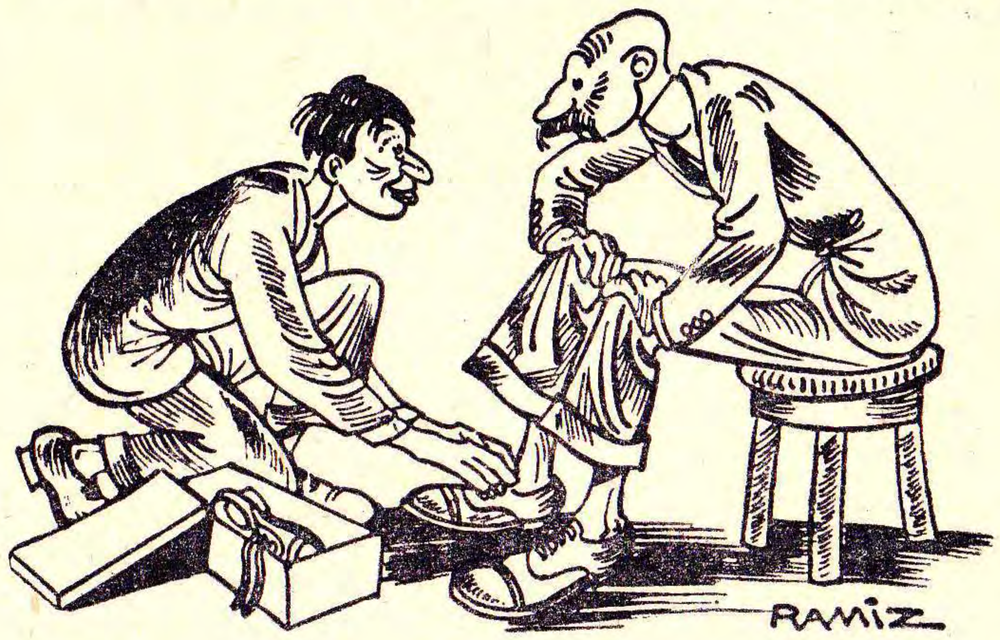

— Yağmura, çamura dayanır mı?..

— Ne demek... Dairelerde evrak takibine bile dayanır!..

(1 Aralık 1934)

— Yüzde üçyüz kârla sattığı için Hüsnü'yü yakalamışlar...

— Oh olsun kerataya... Bu kadar ucuza mal olur mu?..

(6 Şubat 1941)

Yazılı

(5 Mart 1959)

yor, küvetten çıkmasına fırsat vermiyordum. Tosun bu arada boyuna konuşuyor:

— Burada yıkanması beyamca, diyordu, ömürdür... Şunu açacaksın termosifondan sıcak su gelecek şunu açacaksın soğuk su gelecek...

Adam kalkmaya, doğrulmaya çalışıyordu, ben başından bastırıyordum adamın, Tosun ayaklarından... Eline de duşun zincirini tutuşturduk:

— Bunu çektin mi tependen buz gibi soğuk su, ateş gibi sıcak su...

Adam zinciri elinden bırakır bırakmaz, adamın elini kaptığımız gibi, banyonun başka bir şeyine tutturuyorduk... Adam ıkınıyor, beli iki kat olmuş, bu durumdan kurtulmak istiyor, ama Tosun'la ben, birimiz bırakıyor, birimiz başlıyorduk inşaatı övmeye... Sonra adamı kaldırıp modern tuvaletin üzerine oturttuk:

— Ohh, dedi Tosun, insan bir yaştan sonra bacaklarını kısıp da şeyini yapamaz, ama bu modern tuvalet üzerinde istersen saatlerce otur... Otur da türkü söyle... Türkü söyleye söyleye yap şeyini...

Adam kalkmak istedikçe, biz tuvaletin üstüne çöktürüyor, adamın konuşmasına fırsat vermiyorduk... Sonra adamı kollarından yakalayıp sabıkalılar gibi mutfağa geçirdik... Çok söylemiştim Tosun'a, hiç olmazsa şu mutfağı bırazcık geniş tutalım diye amma, dinlememişti beni, Banknot da onunla birlik olmuş, karışma oğlanın işine, demişti... Adamı mutfağa soktuk, biz dışarda kaldık. Çünkü mutfağın içi yalnız bir kişi alıyordu, şöyle beş kişilik asansör kabininden farksızdı... Adam mutfaktan çıkmak istedikçe ikimiz iki yandan önüne geriliyor, raflara bakmasını, musluğun kalitesine bakmasını söylüyorduk... Adam:

— Şey, biraz dar değil mi? deyince, coştu da coştu bizim Tosun:

— Aman beyamca sen ne diyorsun? dedi. Büyük mutfağın büyük derdi olur. Siz emekli bir insansınız, pişireceğiniz bir türlü yemek... Öyle fırınlar şunlar bunlar koyacak haliniz yok ya... Bakın şuraya ocağı, şuraya da tüpü koydunuz mu, oh, pişirin kuru fasulyeyi... Sonra bakın, servis penceresi de var... Bu servis penceresini mahsus koydurdum ki, mutfağa iki kişi girmesine gerek kalmasın diye. Teyze yemeği yapar, şu pencereden size uzatır, siz de o odadaki masanın üzerine koyarsınız, âfiyetle yersiniz kuru fasulyeyi...

Emekli ilk kez:

— İyi oğlum ama ben kuru fasulye yiyemiyorum ki, deyince, Tosun:

— Vallahi beyamca şu havaya şu görünüşe bak, burada kuru fasulye yenmez de ne yenir yâni? dedi.

Emekli, kalbini tuta tuta çıktığı son kattan, yine kalbini tuta tuta indi... Dükkâna geldiğimizdeyse, konuşacak dermanı kalmamıştı adamcağızın... Tosun, hemen önüne anlaşmayı koydu... Adam hiçbir şey demeden imzaladı ve ilk peyi vererek çekti gitti... Tosun, parayı önce kendi yüzüne, sonra benim yüzüme sürdükten sonra kasayı açtı ve içine attı:

— Allah Halil İbrahim bereketi versin, dedi...

Biraz sonra da ilçe başkanı damladı dükkâna... Adamı görünce nasıl atılmışım üstüne... Az daha ikimiz de kaldırıma yuvarlanacaktık. Tosun adamı tanımadığı için, benim adamla kavga ettiğimi sanmış... Adamı dükkânın en iyi yerine buyur ettik... Koştum bizim lokale, garsona iyice tenbihledim, kahvenin en iyisini getirmesi için... Hatırlar soruldu, lokumlar sunuldu, bir ara ilçe başkanın gözü karşıdaki bizim apartmana ilişti:

— Kimin? diye sordu.

— Bizim, dedim...

— Ooo, çok iyi, dedi. Kredi aldınız mı?

— Yoo, dedim...

— Ooo, olmadı işte, dedi... O zaman siz parti programına aykırı hareket ediyorsunuz... Ne diyor bizim partinin büyükleri, her mahallede bir milyoner yaratacağız, demiyorlar mı?... Sen yarın hemen bana gel... Apartmanın tapusunu da getir, sizin kredi işini halledelim... Yakında bizim partinin büyükleri bir genel tarama yapacaklar, milyonersiz mahalle buldukları zaman ben utanırım. O zaman bana demezler mi, arkadaş, ilçenin falanca mahallesinde milyoner yoktu da niçin bize haber vermedin? diye... Hani raslantı olmuş vallahi geldiğim... Oysa ki ben bu mahallede milyoner var biliyordum.

Tosun:

— Yok, deyince, ilçe başkanı:

— Vah vah vah, dedi... Demek sahiden yok ha?

— Yok efendim, dedim.

(Devamı var)

(İlâncılık: 8173 — 91)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10, Daire: 3, İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLÂN FİYATI: Kapak içi, santimi 45 lira, iç sayfalar 50 lira.

Fiyatı: 250 kuruş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Babamın hâlâ hıçkırığı geçmedi mi?!.

Asansör

Bir otelde bulunan yolcu, üç günden beri merdivenin yanında bulunan kapı üzerindeki levhayı aynı yerde görüyordu: «Asansör bozuktur».

Bir ara kapıcıyı çağırarak sordu:

— Asansörün tamiri çok mu uzun sürecek?

Kapıcı, yolcunun kulağına eğilerek:

— Lâf aramızda kalsın, o kapının ardında bir asansör değil, dolap var, dedi. Ama biz o levhayı otelin değerini arttırsın diye koyduk...

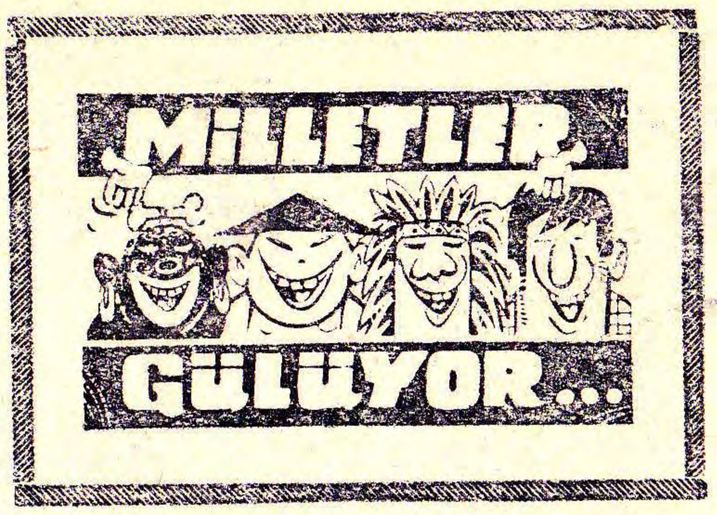

Mutluluk

Üç yıllık evlilikten sonra bir gün karısına:

— Beni çok mutlu ettin sevgilim, dedi. Umarım ki sen de mutlusundur.

Kadın:

— Elbette kocacığım, diye cevap verdi. Bunu sormak nereden aklına geldi?

— Mutluluk sessiz duramaz da ondan. Ama eğer günün birinde bir başka erkeği beğenecek olursan, bir budalalık yapmadan önce bana her şeyi açık açık söyle...

Kadın dertli dertli içini çekti ve:

— Kötü adam, dedi. Bunu bana daha önce neden söylemedin?

Kurnaz kadın

Durumları iyi olmadığı halde, her akşam yemeği ayrı bir lokantada yiyen komşusuna sordu:

— Kuzum, kocanın seni sık sık lokantaya götürmesi için ne yapıyorsun?

— Hiç, dedi diğeri. Sadece pişirdiğim yemekleri tattırıyorum.

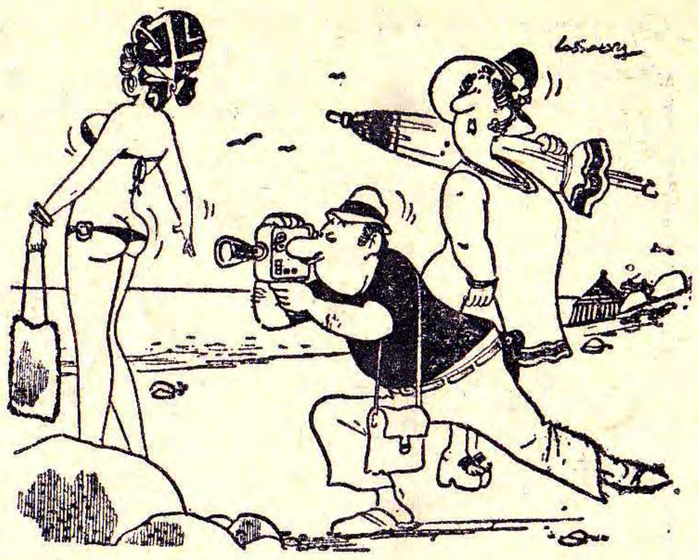

— Benim resmimi çekmek için de bir poz olsun film sakla herif!..

Kıyaslama

Kadın sokaktan geldiğinde asık suratlı idi. Kocası sordu:

— Neyin var?

— Hiç, arkadaşlarım benimle alay ediyorlar.

Erkek hayretle:

— Neden? diye sordu.

— Onbeş gündür aynı elbise ile sokağa çıkıyormuşum!...

— Tuhaf şey... Neden gocunuyorsun buna?... Kendini bir de benimle kıyaslasana: Ben onbeş senedir aynı kadınla sokağa çıkıyorum, benim canım yok mu?..

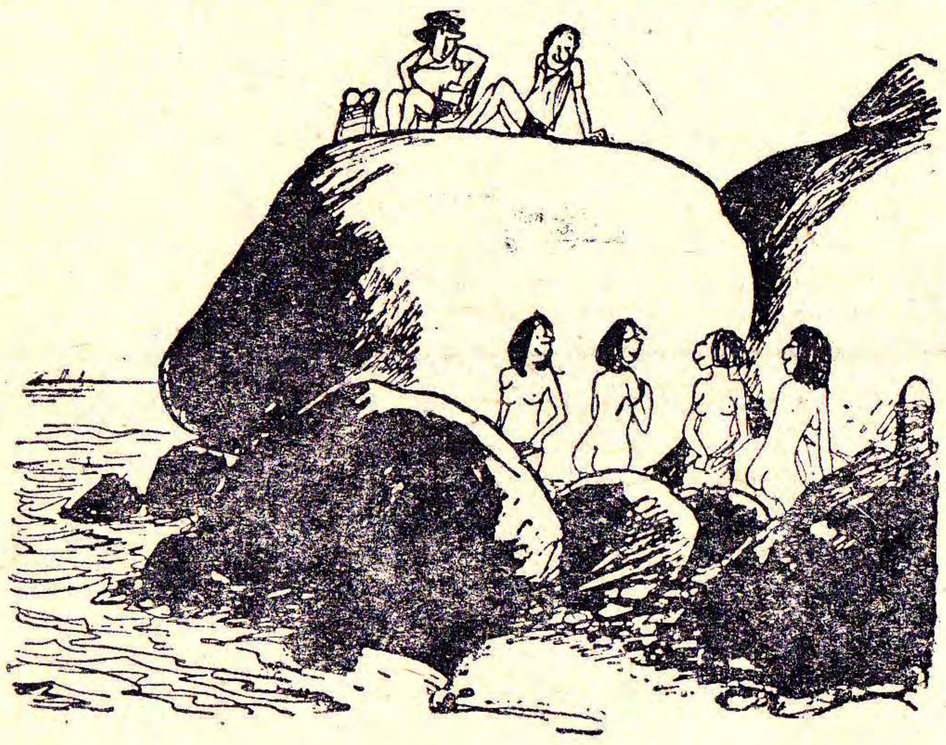

— Kayaların altında o kadar ilginç ne var acaba?.. Bir de ben bakayım!..

Namuslu otel

Büyük bir otelde, bir sabah oldukça yaşlı bir matmazel, müdüre gelerek:

— Temiz ve namuslu bir otele indiğimi sanıyordum, dedi.

Müdür başını salladı:

— Gerçekten öyledir matmazel.

— Ama, odamdan çıkarken akşam ne gördüm biliyor musunuz?

Bir havluya sarınmış yarı beline kadar çıplak bir adam, çırılçıplak bir kadını kovalıyordu...

Müdür hayretle sordu:

— Kadını tuttu mu?

Yaşlı matmazel:

— Hayır, diye itiraf etti.

— Şu halde, otelim hâlâ namusludur!

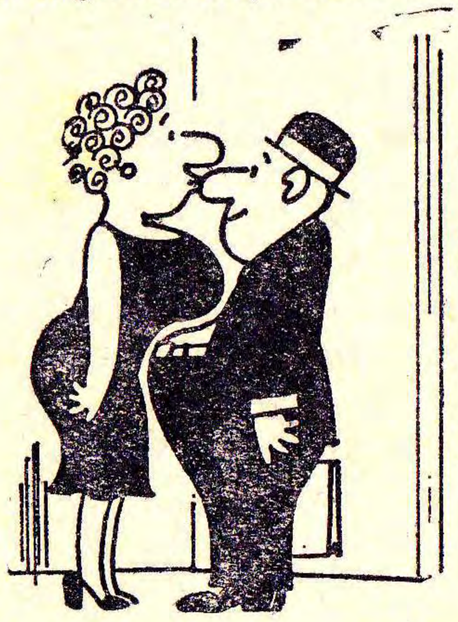

Yazısız

Çocukluk anıları

Komşusunun kapısını hırsla çalan madam Dupont:

— Madam Durand, diye bağırdı, oğlunuz az önce bir kiremit parçasıyla bizim camı kırdı!

— Ya... Peki nerede?...

— Kimi soruyorsunuz? Oğlunuzu mu?...

— Yok canım, kiremit parçasını soruyorum.

— Bilmem, cam parçalarının arasındadır her halde.

— Bulup bana verebilir misiniz?

— Vereyim ama ne yapacaksınız?

— Oğlumun koleksiyonuna koyacağım. Yaramazlıklarına ait belgeleri ilerde çocukluk günlerini anması için topluyorum da...

Komşunun tavuğu

Dupont, sayfiyede küçük bir ev satın almıştı. Dairede işi sona erince neşeyle evine koşuyor, sakin yuvasında başını dinliyordu. Bir sabah, bahçesinde çayını içerken, komşusu tarafından gelen gürültüyle şaşkın şaşkın ayağa fırladı. Sabahın erken saatinde ne yapıyordu komşusu? Evlerini birbirinden ayıran çitin üstünden komşusuna bakarak orada olanları anlamaya çalıştı. Komşusu elinde kürek, küçük çukurlar kazıyordu.

— Hey, ne yapıyorsunuz orada? diye sordu.

— Arpalarımı ekiyorum.

Dupont daha büyük bir dikkatle bakınca bağırdı:

— Fakat neler saçmalıyorsunuz siz! O çukurlardan birine benim tavuklarımdan birini ekiyorsunuz!...

Komşu pişkinlikle cevap verdi:

— Öyle. Ama arpalarım onun karnında...

Garibanlar arasında

Yersiz yurtsuzların toplandığı kenar mahalle meyhanelerinin birinde demleniyorlardı. Biri, içkiden çok elindeki moda mecmuasının sayfalarıyla ilgilenen arkadaşına sordu:

— Ne o, diktireceğin elbisenin modelini mi seçiyorsun?

Arkadaşı omuz silkti:

— Yok canım, yeni elbiselerde ceplerin nereye konduğunu inceliyorum.

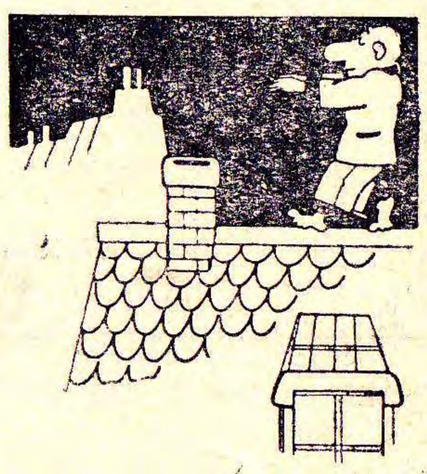

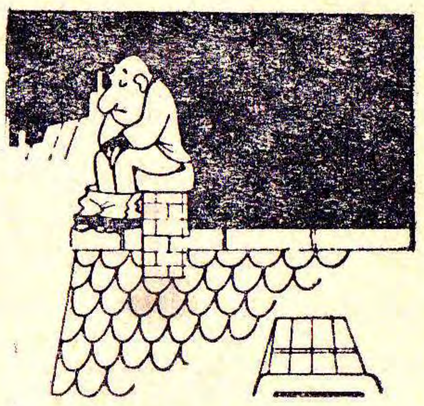

Yazısız

Eldivenin rengi

Eldiven isteyen kadına tezgâhtar sordu:

— Ne renk istiyorsunuz madam?

— Ben renkler üstünde çok titizimdir, dedi kadın. Bilmem bulabilecek misiniz? Çok sıcak, sütlü kahve rengi...

— Hay hay madam. Yalnız, şekerli mi, şekersiz mi olacak?...

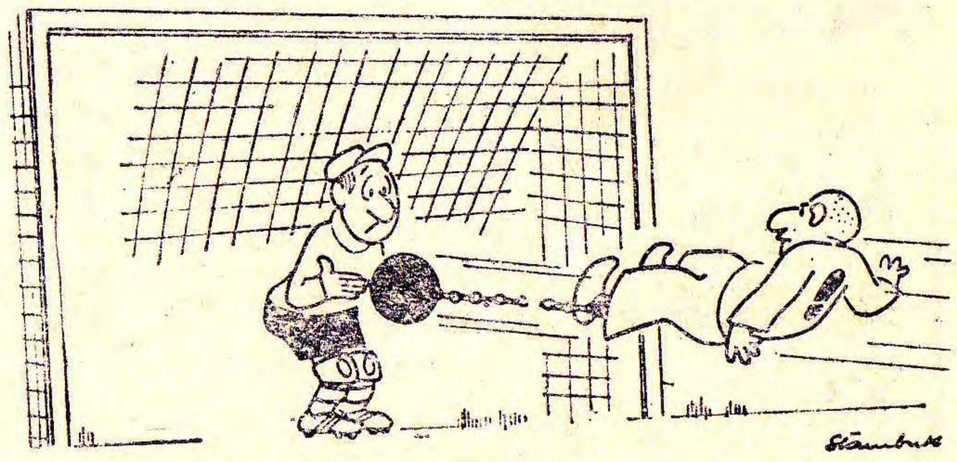

Yazısız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İŞTE
ALTIN YILIN
ÇEKİLİŞİ

BİR DEFADA

30 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 2201 — 92)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HEM NEŞELENİN, HEM KAZANIN

Sevgili Akbaba okurları,

Hepinizin seve seve biriktireceği AKBABA — ÇEKLERİNDEN sekizincisini bu sayımızda sunuyoruz. Böylece hem neşelenecek, hem de

1000 lira kazanabileceksiniz.

AKBABA — ÇEKLERİ on sayı sürecek ve her hafta yüz liralık bir çek yayınlanacaktır. Okurlarımız her hafta bir çek'i kesip gönderebilecekleri gibi, biriktirip on çek'i birden de gönderebilirler. Çekleri kesip bir zarfa koyacak, zarfın arkasına isminizi ve adresinizi yazdıktan sonra şu adrese yollayacaksınız:

AKBABA Mecmuası, Yarışma Servisi — İSTANBUL

On sayı sonunda çekleri gönderen okurlarımız arasında kur'a çekilecek, on çek'i de gönderen

1000 lira kazanacaktır.

Ayrıca 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 çek gönderenler arasında kur'a çekilecek ve okurlarımız 900, 800, 700, 600, 500, 400, 300, 200, 100 liralar kazanacaklardır.

Neşeniz çok, şansınız bol olsun.

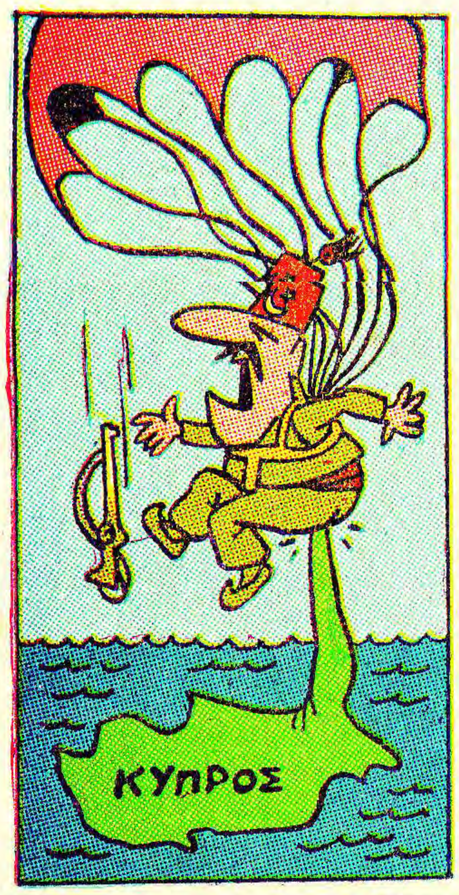

BU KARIKATÜR BİR YUNAN GAZETESİNDE ÇIKMIŞ!..

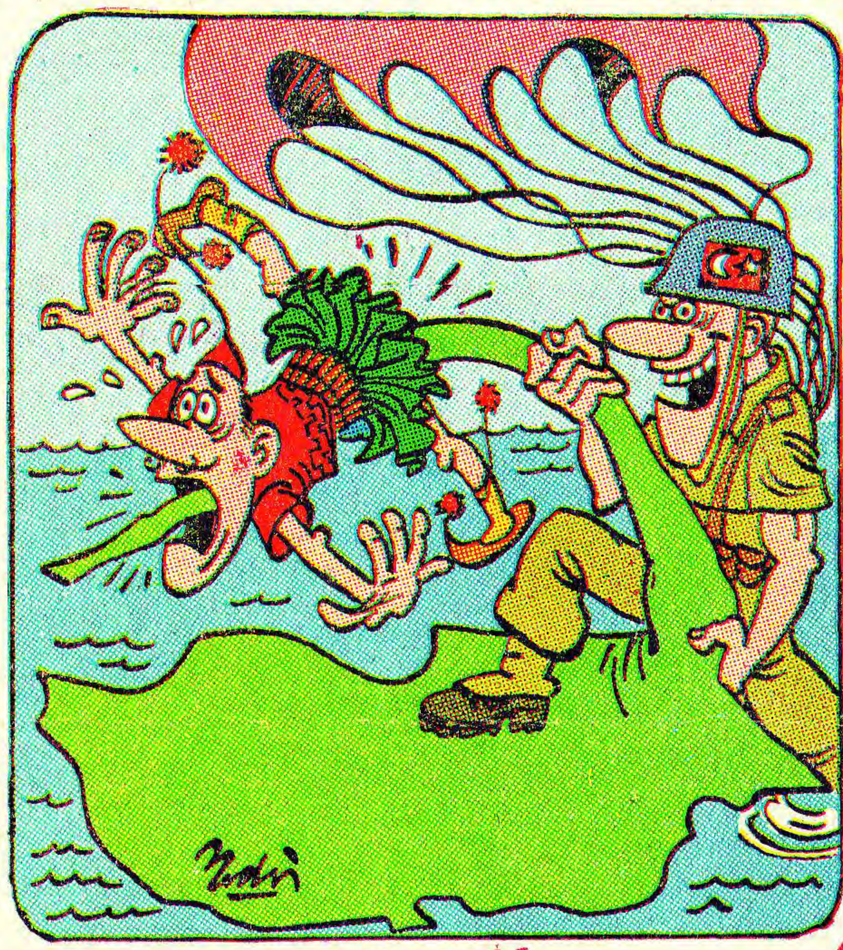

BU DA BİR TÜRK GAZETESİNDE ÇIKTI...

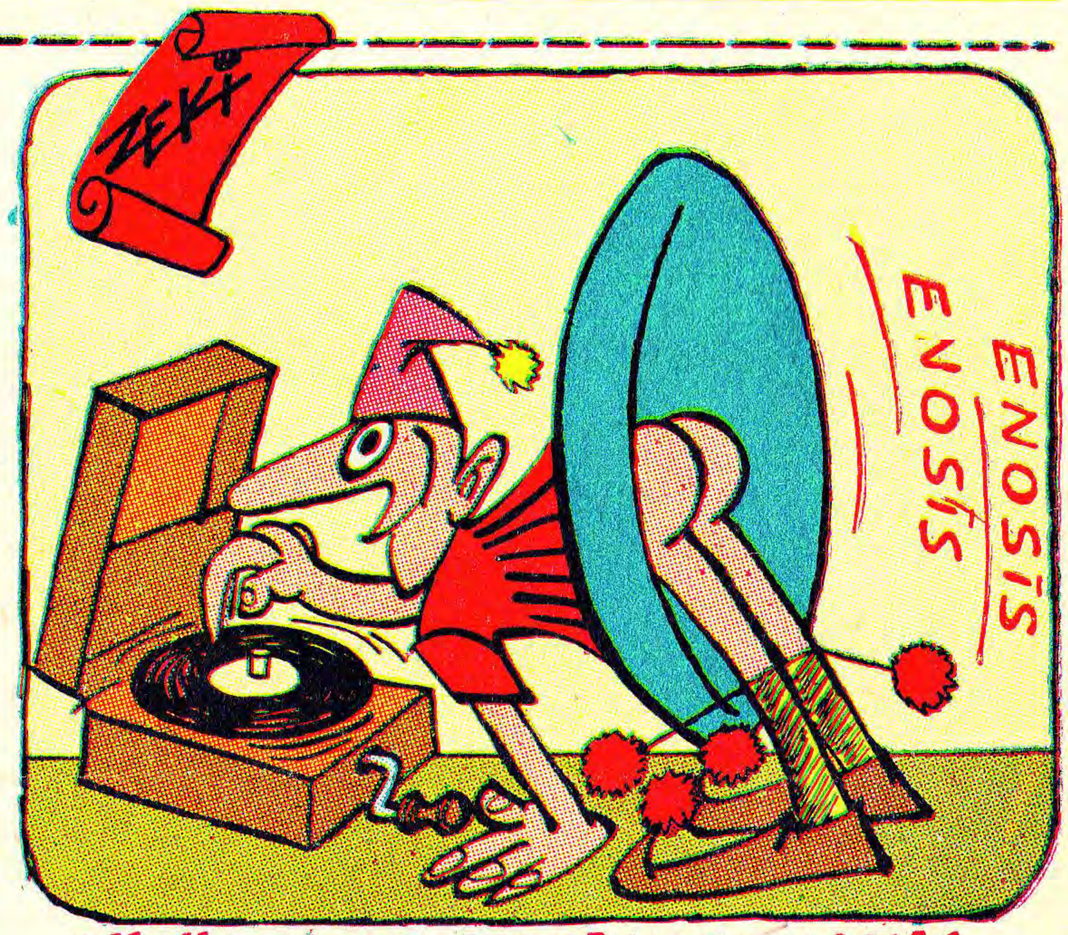

BÜYÜK ÇİZER BEDRİ KORAMAN'A BİR OKURU GÖNDERMİŞ... Eeee.. BENİM OKURLAR DURUR MU?.. İŞTE GÖNDERDİKLERİ

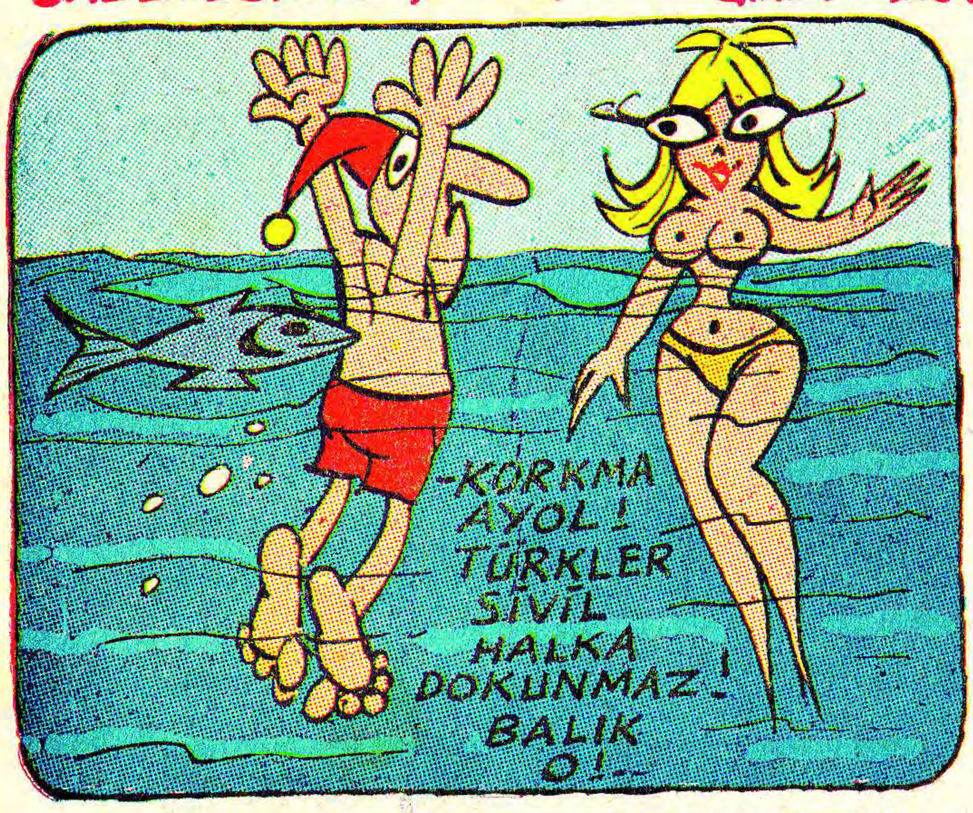

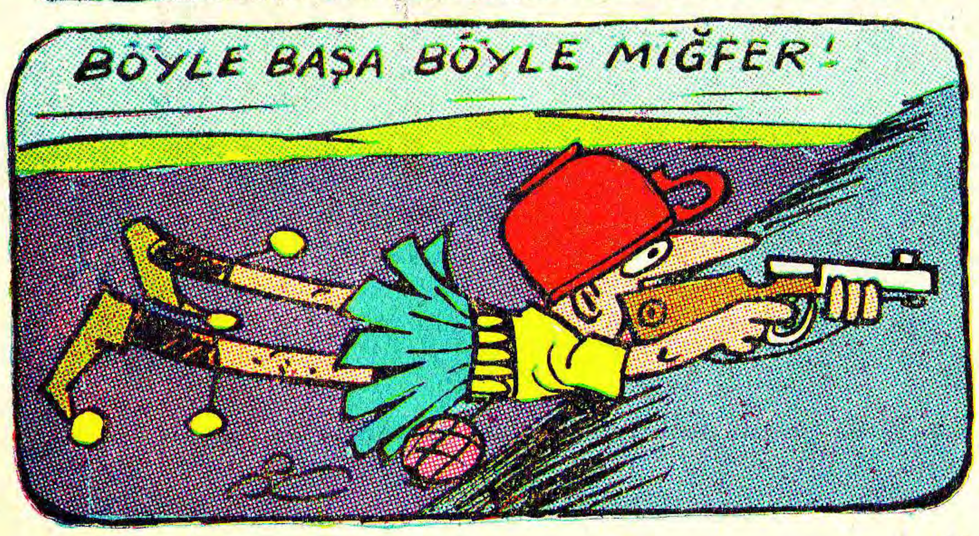

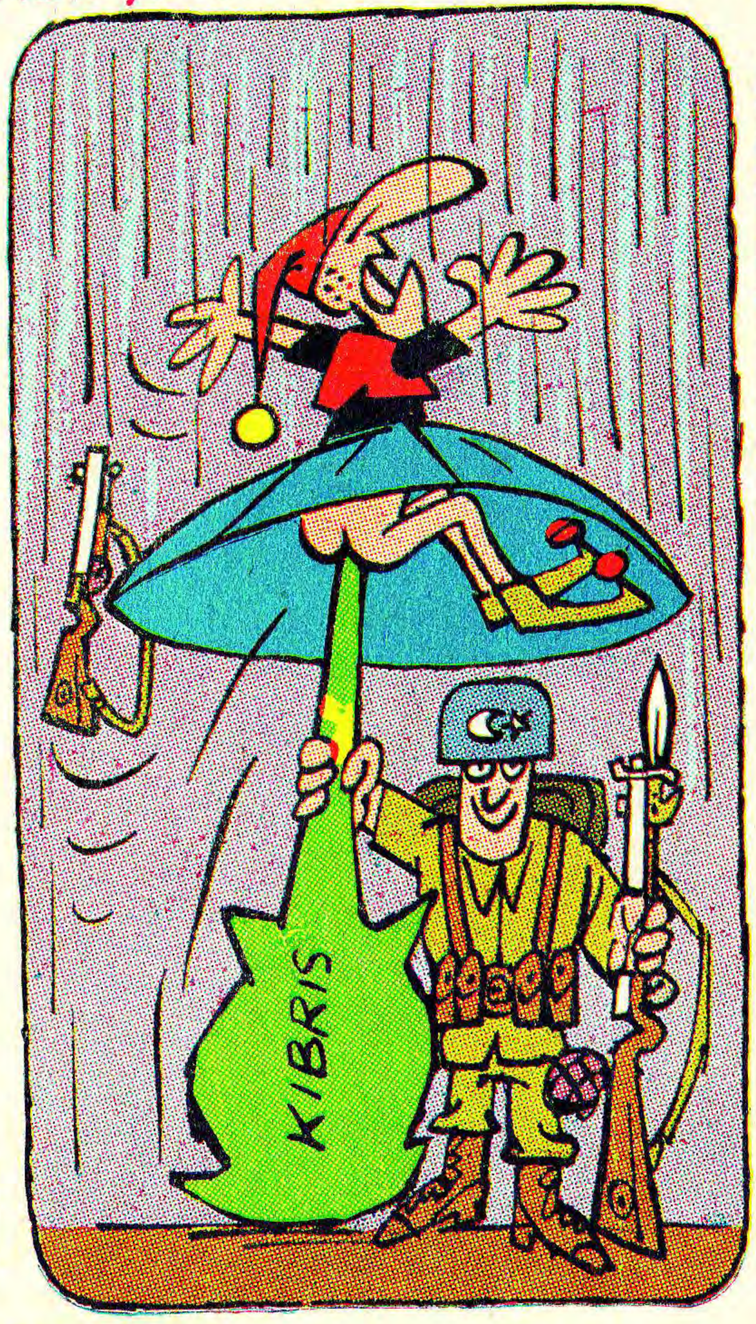

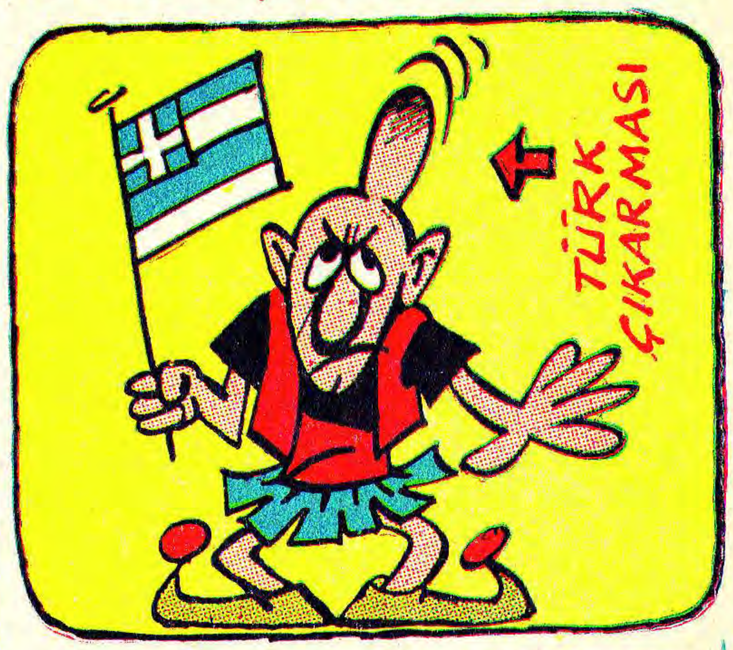

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org